

Glasnik MIRA

Godište IV. • Broj 9 • Međugorje • Rujan 2009. • Cijena 2,5 KM / 10 kn

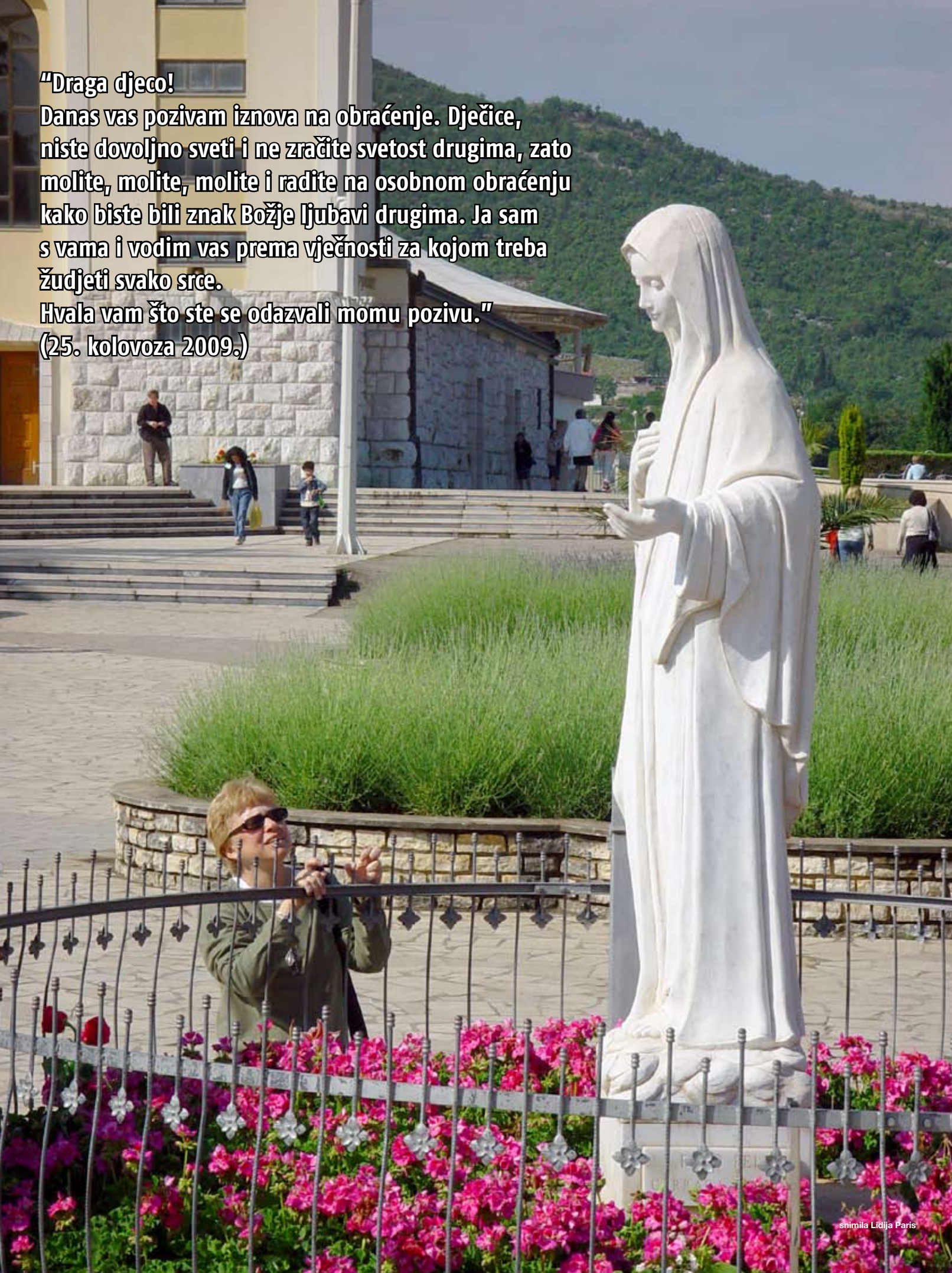

"Draga djeco!

Danas vas pozivam iznova na obraćenje. Dječice, niste dovoljno sveti i ne zračite svetost drugima, zato molite, molite, molite i radite na osobnom obraćenju kako biste bili znak Božje ljubavi drugima. Ja sam s vama i vodim vas prema vječnosti za kojom treba žudjeti svako srce.

Hvala vam što ste se odazvali momu pozivu."

(25. kolovoza 2009.)

snimila Lidija Paris

GLASNIK MIRA

Utemeljitelj i nakladnik:

Informativni centar "Mir" Međugorje

Glavni urednik: Krešimir Šego

Lektor i korektor: Dragan Naletilić

Adresa:

Glasnik mira, Gospin trg 1
88266 Međugorje, BiH
Tel.: 00 387 36 650 200; 653 325
Faks: 00 387 36 651 300
Služba pretplate: 00 387 36 653 342
E-mail: glasnikmira@medjugorje.hr
Internet: www.medjugorje.hr

Grafičko oblikovanje:

Marin Musa // SHIFT KREATIVNA AGENCIJA

Tisak: Fram-Ziral, Mostar

Uplata pretplate: Informativni centar
"Mir" Međugorje d.o.o., "Glasnik mira"

Iz BiH u KM:

Unicredit Bank
Žiroračun broj 33 8120 2 20114 5352

Iz svih stranih zemalja:

Unicredit Bank, SWIFT: UNCRBA 22
IBAN: BA 39 3380 6048 0281 0221

Iz RH u HRK:

Societe generale - Splitska banka d.d.,
Nalog 14

Broj računa: 2330003-5100201682

Iz RH u EUR :

Societe generale - Splitska banka d.d.
Nalog 14, SWIFT: SOGE HR 22
IBAN: HR 17 2330 0035 1002 0168 2

Iz BiH i RH pretplatu se može uplatiti i poštanskom uplatnicom.

Cijena pojedinog primjerka:

2,5 KM/10 kn
Godišnja pretplata (12 brojeva)
BiH: 30 KM; Republika Hrvatska: 120 kn;
Zemlje EU: 30 eura; Švicarska: 50 sfr; SAD: 50 US\$

List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete,
znanosti, kulture i športa Hercegovačko-
neretvanske županije pod brojem
R-05-05-42-2175-86 /06 od 12. siječnja 2006.

Dekret pape Urbana VIII.

U skladu s dekretom pape Urbana VIII. i uredbom II. vatikanskog koncila, izdavač izjavljuje da nema nakanu preteći sud Crkve o nadnaravnosti prirode događaja i poruka o kojima je riječ na ovim stranicama. Taj sud pripada kompetentnom autoritetu Crkve, kome se izdavač potpuno podvrgava. Riječi poput «ukazanja, čudesa, poruke» i slične imaju ovdje vrijednost ljudskog svjedočenja.

MEĐUGORSKI FESTIVAL MLADIH I WOODSTOCK

Ovdje smo u Međugorju svjedoci kako čovjek postaje čovjekom upravo pred Bogom, kako nalazi i pronalazi sebe, svoje ja, kako se dovodi u red i nalazi prave životne kriterije. Ovdje se Bog upisuje u kosti i krv, u žile i pod kožu. Ovdje je istinski laboratorij Duha Svetoga iz koga izlaze ljudi zdravi i cijeli, oprani i očišćeni, s novim srcem.

fra Tomislav Pervan

Neki dan, točnije na samu svetkovi-
nu Velike Gospe, najzagriženiji po-
klonici pop i rock scene slavili su
40. obljetnicu najveće medijske prijevare
i obmane u povijesti suvremenih medija,
tzv. Woodstock. Sve bijaše velika obmana i
prijevara, pa čak i samo ime. Povijesna fa-
tamorgana. Dok neki još uvijek dvoje je li
se čovjek spustio na Mjesec, istodobno vje-
ruju kako se mjesec dana poslije, na farmi
Woodstock kraj New Yorka odigrao kulturni i
kulturni događaj, „tri dana prepuna mira i
glazbe“, koji su promijenili životne navike
cijeloga jednog naraštaja. Bijaše to vrhu-
nac jedne protukulture, prosvjeda protiv
američkoga načina života. Ono što je tre-
balo biti blagdan mira i glazbe, pretvorilo
se zapravo u industriju profita, i sve je svr-
šilo u kaljuži i drogi.

Woodstock je, zapravo, pobjeda mita,
slike, komercijalizacije medija nad stvar-
nošću koja je stvorena ponajvećma na jed-
noj kaljuži. Do koje mjere mediji znaju po-
tisnuti stvarnost, vidi se upravo na ovoj
pojavi, do kraja idealiziranoj, koja se izro-
dila u jedan veliki *desaster*, katastrofu. Kri-
votvorina je već i u samom imenu. Skup se
nije održao u Woodstocku, nego u Bethelu,
80 km udaljenom mjestu. Stanovnici Wo-
odstocka, među njima i američka pop-iko-
na Bob Dylan, pobunili su se protiv organi-
zatora koncerta, nisu htjeli da im bilo tko
nepozvan remeti njihov mir.

Razuzdana sloboda

Sam Bob Dylan u svojoj autobiografiji
piše: "Mjesto bijaše nekoć mirno utočište za
one koji su tražili spokoj. Sad to više nije. U >>

U OVOME BROJU PROČITAJTE:

Fotografiju na naslovnici
snimio Tvrtko Bojić

**OBRATITE SE
I VJERUJTE
EVANĐELJU!**

vč. Adalbert Rebić

**RECESIJA ZA
DUHOVNI ŽIVOT
NE ZNAČI BAŠ
NIŠTA**

fra Petar Vlašić

**PREDIVNO ZA
ČUĆI, VIDJETI I
DOŽIVJETI**

mons. Eduard Peričić

**ODAVDE SE
MLADI VRAĆAJU
OBNOVLJENI, S
PERSPEKTIVOM
ŽIVOTA**

Sanja Pehar

**MLADIFEST 2009., ZA-
VRŠNA MISA
NOVI JERUZALEM:
BOŽJI IZABRANICI
U MEĐUGORJU**

Mary E. Smith

**VRIJEME -
PUTOVANJE S
BOGOM**

s. Dominika Anić

svih 50 saveznih država tiskale su se mape kako bi razne skupine drogeraša, ovisnika, iščašenih mogli pronaći našu farmu. Pridošlice iz daleke Kalifornije vrzmali su se naokolo. U svako doba dana i noći navaljivali bi k nama razni idioti. Ponajprije lualice i beskućnici, oni bijahu relativno bezazleni, ali su onda nagrnuli *autsajderi*, radikali, u potrazi za prosvjedima i svojim kolovodama. Prijatelj Peter Lafarge, pjevač folk-pjesama, dao mi je nekoliko *coltova*, a i ja sam imao u kući *vinčesterku*.” Ali, još prije početka samoga festivala Bob Dylan je s obitelji pobjegao u New York gdje je potražio mir.

S Woodstocka je izostala cjelokupna ondašnja avangarda rock i pop-kulture, nitko ne bijaše osim Jimija Hendrixa i Janis Joplin, ali su tu bila dva spretna redatelja koja su znala kako iz promašaja u Bethelu stvoriti dokumentarac o hippijima koji je nagrađen čak i Oskarom. Sve bijaše upravo to, katastrofa. Hippie generacija bijaše u sebi i pokret zelenih, a oni su cijeli okoliš za tri dana pretvorili u pakao blata, kaljuže, otpada, izmeta, razbijenih boca. Ne bijaše spontanosti koja resi hippijevce; sve bijaše loše organizirano, manjkalo je svega osim marihuane. Ni jela, ni pića, ni zohoda, ni medicinske skrbi. Nitko se za to nije pobrinuo, a okupilo se pola milijuna mladih, većinom „napuštenih“. Na kraju je morala intervenirati i američka vojska sa svojim helikopterima i liječnicima. Ti koji su u to doba prosvjedovali protiv Vijetnamskog rata sad su najednom bili upućeni na vojku da im pomaže i pruža pomoć.

Revolucionarna 1968. već je minula, ugušena u New Yorku, Parizu, a u Pragu i Meksiku tenkovima. Rijetko su kada moćnici na Zapadu i Istoku bili tako jedinstveni u otporu, u Pekingu je Mao naredio kraj kulturne revolucije i poslao je milijune mladih na preodgoj diljem zemlje, politički atentati u Americi i po Europi. “Velite kako želite revoluciju”, pjevali su Beatlesi u to doba, “dobro, ali bismo rado htjeli imati plan revolucije”. Nije bilo nikakva plana, sve je bilo besciljno, bezglavo i beznadno. John Lennon je sljedeće godine rezignirano sazeo sve u nekoliko riječi: “San je odsanjan. Nestao je i moramo se – barem ja osobno – suočiti s tzv. realnostima”.

Droge bijaše posvuda. Gore od nasilja droga je stvarala iluziju *love&peace*, a za kojih 14 mjeseci Jimi Hendrix i Janis Joplin bijahu mrtvi, žrtve pretjerana uživanja droge. Za njima je otišao u smrt cijeli niz protagonista Woodstocka. Među pola mi-

lijuna onih koji su slušali te donekle darovite glazbenike bilo je desetke tisuća onih koji su sljedećih godina upropastili svoj život na heroinu, opijumu, meskalinu, kokainu, LSD-u te raznoraznim otrovnim gljivama nepoznata podrijetla. Uništili su svoje egzistencije kao plod razuzdane slobode. Na kraju skupa sve je zasula kiša te se cijeli okoliš pretvorio u kaljužu, a glazbenici na pozornici bili su stalno pod elektrošokovima jer uzemljenja bijahu loša. Cijeli se pokret samouništio, bio je osuđen na propast, jer nije imao cilj. Pokret nije mogao preživjeti sam od sebe. On se hranio jedino prosvjedom i nasiljem. Woodstock, zapravo, bijaše već u sebi najava i znamen kraja revolucionarnih šezdesetih godina.

Festival mladih, otvoreni molitvenik mlade duše

Usporedi li se ovo gornje s onim što se događa već dvadeset godina u Međugorju na ovdašnjem Festivalu mladih, onda je razlika kao između neba i zemlje. Trebalo je samo *doći i vidjeti* što se ovdje odvija kroz tjedan dana slavlja, hvalospjeva, molitve, pjesme, nezaboravnih euharistijskih slav-

lja, sve u šarenilu boja i nacionalnih zastava; što se odvija za euharistijskih klanjanja na otvorenome, nakon čega pjesma ne prestaje cijelu noć, koja sabranost, uronjenost u molitvu, u sebe, u Boga. Što reći za otprilike šesto svećenika, koliko ih je tih dana bilo u Međugorju, koji su uveličavali euharistijska slavlja, ali isto tako i neumorno ispovijedali, mirili čovjeka-grješnika s Bogom?

Ako je onaj gornji *hippijevski event* svršio u kaljuži i nebrojenim ranjenima koji su gazili po razbijenom staklu, ovdje je sve završilo u jutarnjim satima na sami blagdan Gospodnjega Preobraženja ili Božjega Lica, oko križa na Križevcu. U ranu zoru, kad se sunce rađa i kad čovjek biva pozvan slaviti svoga Tvorca sa svime što ga okružuje, što diše. Križ kao znamen i nade i snage.

Festival mladih - živi suvremeni psaltir, živi, otvoreni molitvenik mlade duše, jednom riječju, posvemašnja otvorenost Bogu. Mladi u potrazi za onim što im može ispuniti srce i biće, mladi koji su možda i osobno iskusili trpki i gorki okus grijeha, nesreću što je grijeh donosi sa sobom, i onda traže lijek ranjenoj duši.

Ne obaziru se ovi mladi što će tko reći o Međugorju, kakav sud donijeti. Ne, to njih uopće ne zanima, ne čitaju oni svakidašnji novinski otpad, vijesti koje su danas zanimljive, a sutra su već prošle ili kao noćna mora ili pak kao ružan san. Oni znaju gdje je zavičaj, gdje su udomljeni, tko ih ovdje očekuje i dočekuje, tko ih prihvaća i svome Sinu vodi. Znaju oni to ne iz priča, nego iz vlastitoga iskustva, a to iskustvo je daleko važnije od bilo čega napisana ili izgovorena.

U Bogu usidreni

Ne treba njima ni droga ni bilo kakva ezoterija, ne treba njima ništa strano njihovoj izvornoj vjeri i kršćanstvu, jer znaju da u Crkvi imaju *lijek besmrtnosti* što ga je sam Gospodin ostavio. I zašto ostavljati svoje pašnjake i izvore vode života te ići u potragu za zdencima koji su davno presušili ili ne mogu držati vodu? Ne treba njima nikakav razuzdan provod na obližnjem Jadranu, danonoćno ludovanje uz treštanje rock-glazbe, nego se ovdje kupaju u vlastitom znoju, ali znaju da će iz ovih Marijinih i Isusovih kupki poći doma čiste duše, rasterećena srca, bez prtljage na leđima i

tereta u srcima. I bit će svima koje susretu svjedoci nezaboravnih dana. Svi ti mladi nose u sebi vapaj starozavjetnoga molitelja: “O Bože, ti si Bog moj, sa žudnjom tebe tražim! Tebe žeda duša moja – tijelo moje za tobom gine, u zemlji (Europi!) puštoj, suhoj i bezvodnoj!”

Međugorje – Woodstock, to su dva svijeta, a među njima je razdjelnica. Desno ili lijevo. Postoji zatvoreni i otvoreni svijet, svijet iluzije i stvarnosti, svijet nebeske glazbe, sklada i onaj razorne glazbe koja uništava sluh, za koje nitko nikoga ne čuje. Svijet smisla ili besmisla, svijet originala ili bezbrojnih kopija, svijet tiha molitvenog rominjanja i svijet šokova, svijet nebeske simfonije koju otkrivamo u svemiru ili svijet paklene kakofonije i disharmonije, u kome se nitko ne razumije; svijet duha i svijet materije, govor duha i govor tijela, opojenost Duhom i sludenost tijelom.

Ovdje čovjek nije više igračka ili lopta kojom se drugi igraju ili je guraju, nego sam uzima život u svoje ruke. Netko je rekao kako su jedino sveci živjeli istinskim životom, imali svoj život u svojim rukama, jer su bili u Bogu usidreni. Svi smo mi drugi

ljudi opterećeni strahom, pohlepom, strastima koje nama vitlaju, utjecajima drugih koji postupaju s nama kao s lutkama.

U vremenu izgubljenosti čovjek se pita, kamo se zaputiti. Odgovor može glisati samo jedan: Natrag k Bogu. Stati Bogu sućelice. Njemu nasuprot. Ostaviti svoju rastresenost. Veliki Blaise Pascal rekao je jednom kako je najveća nesreća za čovječanstvo u tome što ljudi nisu kadri biti sa sobom jedan sat, nasamo, u molitvi, sa svojim Bogom. I samo u tome, s Bogom *licem u lice* kao Mojsije, kao proroci, kao Isus koji je nama okrenuto Božje lice čovjek može pronaći svoj mir, svoje životno uporište.

Ovdje smo u Međugorju svjedoci kako čovjek postaje čovjekom upravo pred Bogom, kako nalazi i pronalazi sebe, svoje ja, kako se dovodi u red i nalazi prave životne kriterije. Bez Boga, bez Isusa svaka je bio-grafija (tj. ono u život i u životu upisano) prazna, besadržajna. Ovdje se u Međugorju Bog upisuje u kosti i krv, u žile i pod kožu. Ovdje je istinski laboratorij Duha Svetoga iz koga izlaze ljudi zdravi i cijeli, oprani i očišćeni, s novim srcem. Jednom riječju: Novo stvorenje o kome govori cijeli Novi zavjet.

Međugorje – Woodstock, to su dva svijeta, a među njima je razdjelnica. Desno ili lijevo. Postoji zatvoreni i otvoreni svijet, svijet iluzije i stvarnosti, svijet nebeske glazbe, sklada i onaj razorne glazbe koja uništava sluh, za koje nitko nikoga ne čuje. Svijet smisla ili besmisla, svijet originala ili bezbrojnih kopija, svijet tiha molitvenog rominjanja i svijet šokova, svijet nebeske simfonije koju otkrivamo u svemiru ili svijet paklene kakofonije i disharmonije, u kome se nitko ne razumije; svijet duha i svijet materije, govor duha i govor tijela, opojenost Duhom i sludenost tijelom.

foto Đani

OBRATITE SE I VJERUJTE EVANĐELJU! (MK 1, 14)

vlč. Adalbert Rebić

Blažena Djevica Marija, naša duhovna majka, poručuje nam nešto vrlo važno o čemu trebamo sljedećih mjesec dana razmišljati i ozbiljno u djelo provoditi. Trebamo stalno raditi na svom duhovnom profilu. Marija nam poručuje:

„**D**raga djeco! Danas vas pozivam iznova na obraćenje. Dječice, niste dovoljno sveti i ne zračite svetost drugima, zato molite, molite, molite i radite na osobnom obraćenju kako biste bili znak Božje ljubavi drugima. Ja sam s vama i vodim vas prema vječnosti za kojom treba žudjeti svako srce. Hvala vam što ste se odazvali mome pozivu.“

Gospa ovim riječima ponavlja jedan od temeljnih Isusovih poziva upućen novozavjetnim vjernicima odmah na početku svoga javnoga djelovanja: „Obratite se i vjerujte evanđelju“ (Mk 1,14). Tomu treba dodati Isusov poziv: „Bdijte i molite da ne padnete u napast!“ A na drugim mjestima u Svetom pismu Bog poziva svoj izabrani narod: „Budite, dakle, sveti jer sam svet ja!“ (Lev 11, 45).

Četiri su teme koje su sadržane u ovoj Marijinoj poruci i koje su međusobno povezane: obraćenje, molitva, posvećenje i Marijina prisutnost u Božjem narodu. Uostalom, to su teme koje Marija često iznosi svojim prijateljima.

Obraćenje

Obraćenje zauzima važno mjesto u biblijskoj poruci. Uz obraćenje povezan je teološki izraz *pokora*. Bog hoće da se svi ljudi spase i da dođu do spoznaje istine (1 Tim 2, 4), da svi ljudi uđu u zajedništvo, u suživot s njime. Međutim, grijeh je zaprjeka koja ljudima ne dopušta da uđu u Božje zajedništvo, jer se grijeh protivi Božjoj svetosti. Zato je *obraćenje* u svojoj biti čovjekov odgovor na Božji poziv u njegovo božansko zajedništvo. Obraćenje prati *pokora*, odnosno kajanje i naknada za grijeh.

U hebrejskom jeziku polazište za imenicu *obraćenje* (*tešubah*) je hebrejski glagol *šub* što znači odvracati se od zla i okretati se prema dobru, prema apsolutnome dobru, prema Bogu. Time je izrečena bit

obraćenja: ono uključuje promjenu ponašanja (*metanoia*). U novozavjetnim tekstovima sve više dolazi do izražaja nutarnja dimenzija obraćenja: mijenjanje srca, čudi, osjećaja, mentaliteta...

Obraćenje, promjena srca, najdublji je osobni čin svakog pojedinoga čovjeka. Grijehom je čovjek svojevolumno i slobodno odlučio okrenuti Bogu leđa, zato mu mora opet osobno i slobodno okrenuti lice, vratiti se njemu, apsolutnoj Ljubavi, susresti se s Bogom oči u oči.

U Svetom pismu pobornici obraćenja najprije su *proroci*. Oni pozivaju narod Božji na obraćenje. Već oni naglašavaju nutarnje obraćenje: obraćenje mora pratiti ljubav i spoznaja Boga (Hoš 6, 1-6). Prorok Izaija zahtijeva od svojih suvremenika istinsko obraćenje koje im jedino može donijeti spasenje: „Operite se, očistite. Uklonite mi s očiju djela opaka, prestanite zlo činiti! ... Budu li vam grijesi kao grimiz, pobijeljet će poput snijega; kao purpur budu li crveni, postat će kao vuna (Iz 1, 16.18).

Prema Jeremiji tema obraćenja značajka je pravoga proroka (Jr 23). Nije dovoljno da ljudi jadikuju i zaklinju se priznajući svoje grijeha (3, 21-25), nego moraju promijeniti svoje ponašanje, svoj život, moraju obrezati svoje srce (4, 1-4). Bog zahtijeva obraćenje svim srcem (3, 10). Prorok naviješta obraćenje kao eshatološki događaj: „I dat ću im srce da me poznaju da sam ja *Jahve*, da budu narod moj, a ja Bog njihov, jer će se oni svim srcem svojim opet k meni obratiti!“ (24, 7). Na tom tragu bio je i posljednji prorok Staroga zavjeta i preteča Isusa Krista, Ivan Krstitelj, koji je naviještao potrebu obraćenja: „Obratite se i vjeruje u Radosnu vijest, jer je blizu kraljevstvo Božje!“ (Mk 1, 15; Mt 3, 2). Taj poziv na obraćenje evangelist Marko stavlja i u Isusova usta: „Ispunilo se vrijeme, približilo se kraljevstvo Božje! Obratite se i vjerujte evanđe-

lju!“ (Mk 1, 15). Taj Isusov poziv ponavlja i Marija koja slugama u Kani Galilejskoj poručuje: „Što god vam rekne, učinite!“ (Iv 2, 5). I nama ona, naša Majka, poručuje: „Molite i radite na osobnom obraćenju kako biste bili znak Božje ljubavi drugima.“

Posvećenje "Budite, dakle, sveti jer sam svet ja!" (Lev 11, 45)

S obraćenjem je povezan i pojam svetosti. Svetost se temelji u Bogu koji je jedini apsolutno svet, dobar, istinit i lijep. Za proroka Izaiju Bog je svet po definiciji: „Svet! Svet! Svet Gospodin Bog *Sabaot*. Puna je sva zemlja Slave njegove!“ (Iz 6, 3). Bog je svet u ontičkom i etičkom smislu, to jest Božja je bit svetost i Božji se odnos prema čovjeku sastoji u svetosti. Kao takav Bog se ne da usporediti ni s čovjekom ni sa svijetom. U usporedbi s čovjekom Bog je „sasvim drukčiji“ (J. A. T. Robinson). Međutim, makar je on sasvim drukčiji, on ipak zahtijeva od nas da i mi budemo sveti: „Budite, dakle, sveti jer sam svet ja!“ (Lev 11, 45).

Proroci i Ponovljeni zakon neprestano su ponavljali da žrtve za grijeh nisu dostatne da se čovjek sviđi Bogu, već je potrebna pravednost, pokornost i ljubav (Iz 1, 4-20; Pnz 6, 4-9).

Stoga zapovijed: „Sveti budite! Jer sam svet ja, Jahve, Bog vaš!“ treba shvatiti ne samo u smislu kulturne čistoće, već i u smislu svetosti koju treba živjeti u skladu s mnogostрукim obiteljskim, društvenim i gospodarskim propisima (usp. Lev 17-26).

Posvećivanje ljudi može, napokon, napredovati; stoga će se „svetima“ moći zvati samo oni koji prođu kroz kušnju i budu dionici eshatološkog kraljevstva (Dn 7, 18-22). To će biti mudraci koji su se bojali (ljubili) Boga (Ps 34, 10), onaj „mali ostatak“ preživjelih na Sionu, oni koje Bog upiše da prežive (Iz 4, 3).

Prema Novome zavjetu, kršćanin je po duhu Svetomu stvarno dionik Božje svetosti. Kršćani tvore istinski „sveti puk“ i „kraljevstvo svećenika“, „sveti hram“ (1 Pt 2, 9; Ef 2, 21), oni trebaju iskazivati Bogu istinski kult, prinoseći sebe zajedno s Kristom kao čistu žrtvu, „žrtvu svetu“ (Rim 12, 1). Božji zahtjev svetoga života jest temelj svekolike kršćanske asketske tradicije; ona ne počiva na idealu nekog zakona koji je još izvanjski, već na činjenici da je kršćanin zahvaćen Kristom, i da mora „iskusiti udio u njegovim patnjama, prilagođujući se njegovoj smrti, ne bi li tako postigao uskrsnuće od mrtvih“ (Fil 3, 10.14).

Molite

Pavao poručuje, poput Marije, svojim vjernicima: „Svakovrsnom se molitvom i prošnjom u svakoj prigodi u Duhu molite. Poradi toga i bdijte sa svom ustrajnošću i molitvom za sve svete, i za me, da mi se otvore usta i dade riječ hrabro obznani ti otajstvo evanđelja kojeg sam poslanik u okovima, da se ohrabrim o njemu kako treba govoriti“ (Ef 6, 18). „Bez prestanka se molite! U svemu zahvaljujte! Jer to je za vas volja Božja u Kristu Isusu“ (1 Sol 5, 17).

O potrebi molitve i o tome kako moliti pisao sam u prošlom broju *Glasnika mira*, pa onda pročitajte ponovno biblijsku poruku o molitvi.

Marija prisutna među nama

Kao što je Isus trajno prisutan među nama („I evo, ja sam s vama u sve dane – do svršetka svijeta“, Mt 28, 20) – tako je i njegova Majka trajno prisutna među nama kao majka otajstvenoga Tijela Kristova, to jest *Crkve*. Trajno je prisutna kao utočište grješnika, utjeha žalosnih, pomoćnica kršćana... O njezinoj trajnoj prisutnosti među nama, njezinom djecom, svjedoče brojna svetišta diljem svijeta na kojima se njezina djeca okupljaju i njoj utječu za pomoć. O njezinoj trajnoj prisutnosti među nama, Kristovima vjernicima, dokaz su brojna njezina ukazanja.

Marija je „naša majka, majka našega života, majka naše neraspadljivosti, majka našega svjetla... majka naše mudrosti, majka naše pravednosti, majka našeg posvećenja, majka našeg otkupljenja. Stoga nam je ona više majka nego naša tjelesna majka. Po njoj je naše rođenje bolje, jer iz nje nam je došla svetost naša.“ (Iz govora blaženoga Aelreda, opata).

Poslušajmo nju koja nam govori: „Što god vam rekne, učinite!“ (Iv 2, 5).

snimila Lidija Paris

RECESIJA ZA DUHOVNI ŽIVOT NE ZNAČI BAŠ NIŠTA

Privedio Krešo Šego

Naš sugovornik, međugorski župnik fra Petar Vlašić, svoju župu i te kako dobro poznaje: prije nego li je prije dvije godine postao župnikom, sedam je godina u njoj bio kapelan i tako, možemo reći, upoznao svakog župljanina, i staroga i mladog, ali i hodočasnički život. K tomu, vodio je izgradnju filijalne crkve u Šurmancima, posvećene Milosrdnom Isusu, koju danas posjećuju mnogi hodočasnici.

So župnikom razgovarali smo nakon 20. Mladifesta – molitvenog susreta mladih, jedinstvenog događaja u svijetu.

Oče župniče, kad su zimus svi svjetski pa tako i naši domaći mediji počeli pisati i govoriti o svjetskoj recesiji i krizi, mnogi su kod nas pomislili da će broj hodočasnika iz svijeta biti znatno manji. No, pogledom u statistike ili, još bolje, na crkveni prostor i druga naša molitvena mjesta, vidljivo je da se taj broj nije smanjio nego, dapače, i povećao u odnosu na lanišku i preklanišku godinu. Zapravo, on premašuje i jubilarnu, 2006. godinu! O čemu je riječ, što nam to govori?

Pozdravljam sve čitatelje *Glasnika mira*, župljane i hodočasnike te sve ljude dobre volje. Nedavno sam u razgovoru za Hrvatsku televiziju, a novinari su postavili slično pitanje glede recesije, rekao da recesija jest tu, zahvatila je svijet, ali ne zaboravimo da se čovjek sastoji od materijalnoga i od duhovnoga bitka, a u duhovnom bitku nema recesije. Stoga uopće ne sumnjam u sve veći i veći dolazak hodočasnika u ovo sveto mjesto. A kad se radi o duhovnoj strani ljudskoga života, onda recesije i ne smije biti, jer kad čovjek počne duhovno škrtariti, on će propasti. Ta moja prognoza se i obistinila, broj hodočasnika, već se sad može kazati, nadmašio je sve prijašnje godine pa i jubilarnu 2006. To pokazuje i snagu vjernika: recesija za duhovni život ne znači baš ništa.

Nezepamčeni Mladifest

Žitelju Međugorja uočljivo je još nešto: broj hodočasnika iz BiH i Hrvatske također je sve veći i veći. Već u Velikom tjednu mogao se vidjeti iznimno velik broj autobusa s registracijskim pločicama iz gotovo svih hrvatskih gradova, a tako se nastavilo i danas. O tome govore prepuni vikendi, ali i svakodnevna sveta Misa u 13 sati za hrvatske vjernike, kad je crkva re-

dovito puna. Čini se što je ekonomska kriza veća, vjera je sve dublja?

Vaša je tvrdnja točna. Ljudi u ovakvim vremenima postaju svjesni da se ne živi samo od kruha. Ako je bitan samo kruh, onda život postaje bijedan i depresivan, jer je ljudsko srce takvo da ga je teško zadovoljiti i ukrotiti; vjernik svomu srcu mora reći: stani malo, ja imam i dušu koju trebam hraniti! U ovoj sam župi već devet godina i mogu svjedočiti da su hodočasnici iz Hrvatske uvijek bili mnogobrojni – teško je nabrojiti sva mjesta iz kojih dolaze, ali zasigurno najviše iz Splita, Dubrovnika, Rijeke, Pule, Zagreba, Varaždina, Slavonskoga Broda, Osijeka, Vinkovaca, Zadra, Karlovca, Krapine, Velike Gorice i brojnih drugih mjesta. I svi ovdje nalaze sreću i zadovoljstvo, nalaze duševni mir i vraćaju se doma potpuno obnovljeni i potpuno zadovoljni, okrijepljeni snagom Duha Svetoga, milošću Božjom i pomoću Blažene Djevice Marije, naše Nebeske Majke. Primijetio sam da se ove godine povećao i broj hodočasnika iz Bosne i Hercegovine – iz Viteza, Tuzle, Livna, Sarajeva, Orašja... Premda u Sarajevu nema mnogo naših studenata, fra Perica Vidić redovito dovede po dva autobusa studenata koji ovdje mole i duhovno se obnavljaju. Sve rečeno potvrđuje i jubilarne, 20. Mladifest. Nezepamčeno je ono što se događalo prvih dana kolovoza. Mladi iz preko sedamdeset zemalja; jednu večer na vanjskom oltaru Misu je slavilo 525 svećenika, a još ih je preko stotinu ispovijedalo, tako da je bilo oko sedamsto svećenika na Festivalu mladih! Svećenici su voditelji mladih kojih je ove godine bilo preko pedeset tisuća.

Sadržaj Mladifesta se znade, to je molitveni program, duhovni razgovori, sveta Misa i pjesma. Nisu kod nas došli svjetski poznati pjevači da zabavljaju mlade, ovdje su došli mladi iz preko sedamdeset zemalja pjevati, moliti, slaviti Boga i duhovno se obnoviti. Moto festivala bio je, *što god vam rekne, učinite*. To su riječi naše Majke, koje je kazala po-

služiteljima u Kani Galilejskoj. Isto to nama danas govori: što god vam kaže, učinite, i bit ćete sretni. I sljedećih godina bit će skupova mladih, koji će hvaliti, slaviti i veličati Boga i koji će se duhovno obnavljati.

U propovijedi na Veliku Gospu rekli ste: blago nama jer imamo našu Majku na nebu koja ne može umrijeti i koja se brine o nama. U našoj župi svaki dan osjećamo tu brigu.

To je istina, blago nama jer imamo našu Majku, zagovornicu i odvjetnicu, koja nas štiti u našem ovozemnom životu. Mi vjernici smo svjesni toga da naše ovozemaljske majke umiru, one izvrše zadaću koju im je Bog dao i umiru. Svi smo ovdje na putovanju, na duljem i kraćem vikendu nakon kojega odlazimo. Tako je i naša nebeska majka Marija, koja je izvršila svoju zadaću, rodila našega Otkupitelja i Spasitelja Isusa, odgojila ga i skrbila se za nj, poslala s ovoga svijeta. Ali ona je, počašćena od svoga Sina Isusa, našega Boga, Stvoritelja, Spasitelja i Otkupitelja, uzdignuta s dušom i tijelom. I ona je naša zagovornica, i mi kao kršćani, vjernici, svjesni smo toga, najradosnija smo stvorenja na ovom svijetu jer imamo svoju Majku koja nije umrla. Ona nas poziva k sebi, ona nam pruža svoje majčinske ruke da nas povede kroz dolinu suza. Ona nas, sigurno je, ne će napustiti ni ostaviti.

Križ je naša snaga

Vratimo se životu u župi. Broj župljana u odnosu na 1981. porastao je gotovo dvostruko, što samo po sebi govori o većim pastoralnim obvezama župnog osoblja. Kako usklađujete pastoralnu skrb o župljanima sa skrbi prema hodočascima?

U našoj župi danas živi oko pet tisuća vjernika, što je velik broj i velik rast u odnosu na 1981. Mi koji djelujemo u ovoj župi imamo pastoralni program i skrbimo se za naše župljane svetim Misama i sakramen-

talnim životom, imamo vjeronauk u školi i župi, jednom riječju, na svakom smo mjestu gdje to od nas traži pastoral. Mi imamo jednu crkvu, pa kad ima iznimno puno hodočasnika može izgledati da zapostavimo svoje župljane, što zapravo nije točno. Mi smo ovdje ponajprije zbog svojih župljana i za njih smo odgovorni, ali također nastojimo pružiti sve potrebno svakom vjerniku, bio žut ili bijel, crven ili crn, bez obzira odakle dolazi, naravno koliko smo to u mogućnosti.

U nedjelju 13. rujna slavit ćemo sv. Misu na Križevcu. U ožujku se navršilo 75 godina kako je izgrađen križ na njemu. Što nam ta visoka obljetnica govori o vjeri i životu naših starih, koji su u vremenu svjetske ekonomske krize sa svojim župnikom fra Bernardinom izgradili taj velebni znak svoje vjere i nade, kako stoji upisano na križu?

Križ je naš simbol, simbol kršćanstva. Po križu se dolazi do slave, po križu se dolazi do pobjede, to nas je naučio Isus Krist. On je s križa pobijedio grijeh i smrt i po križu ušao u život. Naši djedovi i bake, naši pradjedovi i očevi to su znali. Nisu bili pismeni kao današnji naraštaji, ali su tu istinu shvaćali životom, i znali su da kršćaninu nema života bez križa. Zato su oni na svojim leđima iznijeli beton, željezo, vodu, daske i na vrhu Križevca napravili križ, simbol kršćanske pobjede i života. Na to nas križ danas podsjeća i nije nikakvo čudo što hodočasnici idu na Križevac, mnogi bosni, a neki i na koljenima. Idu da sebe dadnu križu, da sebe daruju Bogu, da kažu: evo me, križu, evo me, Isuse, daj mi snage da svladam zemaljske poteškoće. Bez križa nema života, a tko bježi od križa, taj je izgubio bitku – i životnu i svaku drugu. Tko bježi od križa i govori da više ne može tako, unaprijed je sebe osudio. Mi kršćani do slave ćemo doći jedino s križem, kao Krist koji je s križa uskrsnuo da bismo i mi jednoga dana suuskršli s njime u vječnoj slavi, u vječnoj domovini, u nebu.

Kršćanin ne smije biti nesretan i depresivan

Što biste kao župnik preporučili našim župljanima, pogotovo mladima?

Upravo ono što smo govorili o križu – nositi i živjeti križ. Križ nije lagan, ljudi od njega bježe jer je težak, traže nešto lakše, a nema lakoga križa. I naši mladi, žele li ostati čestiti i dostojanstveni, moraju pobijediti sebe, svoje slabosti – drogu, alkohol,

nemoral, oni se moraju boriti i biti protiv toga. A boriti se mogu svetim sakramentima. Ako zaborave ispovijed, pričest i sv. Misu, gotovi su, zarobit će ih zemaljski poroci iza kojih ne slijedi ništa dobro.

Kao što su naši djedovi i pradjedovi, očevi i majke, ljudske slabosti pobjeđivali molitvom, jedino tako mogu ih pobjeđivati i današnji mladi. Naša sela i zaseoci nekoć su zvonili od večernjih molitava, od molitava koje su trajale i po sat vremena, tako da smo mi djeca znali i zaspati... Možemo pričati što god hoćemo, ali bez molitve, bez krunice i sakramentalnog života nema života, a s molitvom ćemo pobijediti. Stoga našoj mladeži preporučam da se okani kafića i noćnog života. Vaša će budućnost biti onakva kakvu je odaberete, kakvu hoćete, jer nitko vam je ne će krojiti osim vas, ona bi morala biti sretna pa i u ovom recesijskom vremenu.

Svaki dan ste u kontaktu s ljudima koji dolaze s raznih strana svijeta, s nepoznatim ljudima, s dubokim vjernicima i oni-

ma koji su izgubili vjeru. Što svi oni očekuju od Međugorja?

Ljudi, najkraće rečeno, od Međugorja očekuju sreću. A sreća je biti radostan, živjeti u miru i ljubavi, živjeti u praštanju i milosrđu. Kad čovjek može mirno zaspati, kad ga, zbog ovoga ili onoga djela, savjest ne progoni, to je sreća. Nije sreća imati puno novca, jahtu, skupocjeni auto... Sveti Augustin kaže, samo je u Bogu mir, duša moja, što znači sretan sam samo onda kad sam u Bogu i kad je Bog sa mnom. Pa ako i oskudijevamo a naša duša pjeva, nema te žalosti koja će nas uništiti. Kršćanin ne smije biti nesretan i depresivan, ili plašljiv. Mnogi kažu, mene je strah za moju djecu, ne znam što će s njima biti. Ako vjerujemo u Boga, u Božju providnost, ne smijemo se plašiti, jer djeca će završiti školu, naučiti zanat i imat će svoj kruh. Ako Bog hrani ptice nebeske, kako se onda smijemo plašiti! Ako vjerujemo u Boga, svi ćemo imati kruh i budućnost. To je naša radost, jer Isus je naš put, istina i život. Ako idemo tim putem, nemamo se čega bojati!

PREDIVNO ZA ČUTI, VIDJETI I DOŽIVJETI

Naš stalni suradnik, mons. Eduard Peričić, svećenik Zadarske nadbiskupije, profesor crkvene povijesti i autor više djela o ukazanjima Kraljice Mira, redoviti je sudionik Međunarodnog molitvenog susreta mladih. Donosimo njegove impresije.

U malo riječi kazati puno – zaista je teško. Pa tako i kad se osvrnemo na ovogodišnji 20. Mladifest – Međunarodni molitveni susret mladih, koji je trajao od 1. do 6. kolovoza uz Gospino sve-tište Kraljice Mira u Međugorju i pod evan-deoskim geslom: *Što god vam rekne, učinite!* (Iv 2,5). Bože, koje radosti, Bože, kojeg li us-hita, kolike li oduševljene smirenosti koja se vidjela, koja se opipljivo osjećala na sva-kom koraku! Preko 50.000 mladih sa svih 5 kontinenata, iz preko 70 zemalja, među kojima po prvi put i iz Danske; mladi svih boja, svih rasa, molitva vjernika na 30 jezi-ka. Kolika li tek strpljivost da se dođe na red za sakrament ispovijedi, iako je ispovijeda-lo 160 svećenika.

Ti si voljeno Božje dijete

A tek njihove ispovijedi: jednostavne, iskrene, otvorene, pune srca, pune duše, pune želje – iskreno i spremno odgovori-ti na Majčine riječi: *Što god vam rekne, učinite!* O kako li se svećenik osjeća prediv-no uključenim u poruku spasa, pokazujući i usmjeravajući na pravi put, na put koji vodi Onome koji je Put, Istina i Život. A oni tako jednostavno i povjerljivo i slušaju i pi-taju i upijaju. Zar moje riječi? Ne, nipošto moje! Riječi savjeta, podrške, na Kristu ute-meljenog optimizma, naviru prema Njego-voj: *Dat će vam se što ćete govoriti.* I, doista, osjećam u glasu, vidim u očima: svoj sakra-mentalni susret s Otkupiteljem mladi tako iskreno, tako ozbiljno shvaćaju i baš zato s

divnom otvorenosti, nakon što su iznijeli ono što ih je tištalo a želeći biti uvijek bolji i bolji, pitaju: A mogu li ja to, hoću li imati snage, izdržljivosti? I kako ih zahvaća du-binska sreća kad čuju: Ti si voljeno Božje di-jete, Isus te čeka i prima raširenim rukama jer nije došao da te prekora nego da te opravda i ljubi, a da sa što većim pouzda-njem pristupiš Njegovoj neizrecivoj dobro-ti šalje ti svoju Majku da te Ona vodi, ona-ko toplo i majčinski kako samo Ona zna. A kako li su samo zanimljivi ti mladi, pa i oni malo manje mladi. S nekima se treba-lo iskreno i nasmijati, a nekima sam morao i pomoći plakati – ne žalosno nego sretno, spasonosno, blagoslovljeno.

Dođi i vidi

Doista, kako je lijepo biti svećenik. Kako je lijepo biti svećenik ovdje u Međugorju, gdje je Nebo tako blizu, nadohvat srca i duše: Upravo ovdje kao gotovo nigdje drug-dje biti posrednik Božje milosti, biti raspo-loživ prijatelj svima koji traže savjet, upute i podrške na Božjem putu u ovom vreme-nu koje tako marginalizira Boga, koje, svje-sno ili ne, želi udaljiti iz svog životnog am-bijenta Onog koji je Centar, Središte i jedina Osovina koja drži svijet i spašava ga od pro-pasti i ništavila. Mladi pak, pred kojima je život, koji su još u svojoj najdubljoj biti ple-meniti i neiskvareni, žedni Boga kao zasi-jana zemlja blagoslovljene kiše, kao vrsni vozači s najboljim kolima kojima nedostaje još samo gorivo, puni želje za novim, ljep-šim, boljim, puni opravdanog optimizma nakon riječi: *Ja te odrješujem... idi u miru...* I dižu se sretni, vedri, nasmiješeni, pa iako su i čas prije suze brisali, i ustupaju mjesto drugima da se čiste i pune gorivom milosti na sakramentalnom izvoru.

I svakom bih subratu svećeniku rekao kratko i jasno: Dođi i vidi! Budi raspoložen da saslušaj brata i sestru koji te traže, imaj za to Božje dijete vremena kao da je ono je-dino na svijetu, ne žuri jer oni preko tebe traže u Bogu mir i sigurnost, ljubav i prija-teljstvo, preko tebe traže put do Oca koji ih očekuje raširenih ruku, i osjetit ćeš nedvoj-beno i jasno da je na poseban način ovdje u Međugorju On Bog, On Otac na djelu; osje-tit ćeš, vjerujem, više nego bilo gdje drug-dje da se ovdje srca tako jednostavno otva-rajaju, kako mladima, tako starijima i onim još starijima, sakramentalnim izvorima mi-losti; osjetit ćeš kako je baš ovdje uspješno prihvaćena Gospina poruka: *Što god vam re-kne učinite!*

Svi su ovdje kod kuće!

A dok na sve strane, na svakom iole slo-bodnom mjestu brojni svećenici napajaju žedne duše sakramentalnim odrješanjem i prijateljskim savjetima, dotle malo poda-lje deseci tisuća mladih pomno slušaju niz svjedočenja o dirljivim osobnim susretima s Bogom, o snažnim zahvatima milosti do-življenim upravo ovdje na ovom hercego-vačkom kršu – u crkvi, na Brdu ukazanja, na Križevcu, kraj Uskrsnulog, kraj mje-sto gdje se na svakom koraku moli vedro, sretno, nasmiješeno. Ma svi su ovdje KOD KUĆE! Kroz čitav niz takvih svjedočenja onih koji, sretni, ističu životnu sreću koja ih je zahvatila i koja ih tako snažno vodi i da-

Doista, kako je lijepo biti svećenik. Kako je lijepo biti svećenik ovdje u Međugorju, gdje je Nebo tako blizu, nadohvat srca i duše: Upravo ovdje kao gotovo nigdje drug-dje biti posrednik Božje milosti, biti raspo-loživ prijatelj svima koji traže savjet, upute i podrške na Božjem putu u ovom vremenu koje tako marginalizira Boga, koje, svjesno ili ne, želi udaljiti iz svog životnog ambijenta Onog koji je Centar, Središte i jedina Osovina koja drži svijet i spašava ga od propasti i ništavila.

lje vodi u radosti i milosti, mladi otvoreni životu, radosti i milosti osjećali su, osjećaju da su došli na izvor žive vode koja ih napa-ja snagom milosti za život vremeniti i vječ-ni. Zar je onda čudno da su tako vedri, tako sretni, uslužni, puni optimizma.

A večernje sudjelovanje na svetoj Misi... Kakva pobožnost, kakva sabranost, kakva, gotovo opipljiva, svijest. *A sada među nas dolazi Bog!* I pjevaju mu milozvučno, mlade-nački zanosno, odani, snažno a istodobno i nježno: *Kyrie eleison, Gospodine, Kriste, smiluj se.* A tek *Gloria, gloria, gloria in excelsis Deo...* kao da se nebo spojilo sa zemljom i zemlja s nebom u jednu jedinstvenu cjelinu rado-sti, zanosu i hvale. A nepregledno mnoštvo uzdignutih ruku koje kao da grle nedodirli-vu a tako blizu Ljubav, koja će uskoro sići na oltar i doći u njihova razdragana srca. Kako li divno, divno ostalo pjevanje ne samo do-maćeg zbora popunjenog mladima iz drugih zemalja, kontinenata, drugih jezika i rasa – a svi jedno, uigrano, predivno, kao da su ne znam koliko zajedno sve uvježbavali, kažem ne samo njihovo pjevanje nego i ono zano-sno i pobožno prihvaćeno kod poznatih ari-ja od svih preko pedeset, šezdeset tisuća gla-sova. O, Bože, je li igdje bilo tako zanosnog i skladnog, snažnog a zatim tihog i pobožnog pjevanja tolikog mnoštva mladih nad koji-ma se ritmički vijorilo preko stotinu zasta-va koje su ponosno i bez ikakvog nadmeta-nja nosili i razvijali. Izmjenjivalo se gotovo urnebesno, a odmah zatim tiho, staloženo, tiho i pobožno ostvarenje Augustinove: *Tko pjeva dvostruko moli.*

Glavni grad mladih

Razilaženje iza niza prijedodnevni svje-dočenja, na suncu od 9 do 12 sati i navečer nakon okupljanja u 16 pa do 21 sat, i pre-mnogoj još do 22 sata na klanjanju Presve-tom. Ni umorni, ni razdražljivi, ni svadljivi, nego puni nutarnje radosti i mira koji izbi-jaju iz svakog koga susrećeš, iz svakog koji ti želi izići ususret s takvom dobrohotnom

spremnosti da se spontano nameće misao kako je ovih dana u Međugorju ostvarena karakteristika prvih kršćana: *Gledajte kako se ljube međusobno.* Nikakvog incidenta, pa čak ni potrebe za nekom medicinskom in-tervencijom. Kraljica Mira ovdje je doista bila Kraljica ponosna svojom djecom koju dovodi svome Sinu uz jednu jedinu prepo-ruku: *Što god vam rekne, učinite.*

A ta je Gospina želja i misao tako divno i majčinski sažeta u poruci kod Plavog kri-ža koju je preko Mirjane uputila u nedjelju 2. kolovoza, na svoj dan, dan Gospe Snjež-ne: *Draga djeco! Dolazim da vam majčin-skom ljubavlju ukazem na put kojim trebate poći da biste bili što sličniji mome Sinu, a sa-mim tim Bogu bliži i miliji. Ne odbijajte moju ljubav. Ne odričite se spasenja i vječnoga živo-ta radi prolaznosti i ispraznosti ovoga živo-ta. Među vama sam da vas vodim i kao Majka opominjem. Pođite sa mnom.*

Međugorje je ovih dana bilo Glavni grad mladih, mladih koji su sa svih pet kontine-nata došli u ovo u svijetu poznato Gospi-no svetište. Po broju sudionika, uglavnom mladeži, bio je to najposjećeniji festival do sada. Doista, međugorski međunarod-ni molitveni susret mladeži postaje jedno od najvažnijih svjetskih okupljališta mla-dih današnjice.

Preko 600 svećenika, koji su tih dana bili u Međugorju, moći će o tome, puni sreće, govoriti u svojim sredinama – i još mnoge potaknuti na odaziv Gospinoj poruci: *Što god vam (moj Sin) rekne, učinite!* (Iv 2,5). I čut će, siguran sam, još mnogi i mnogi mladi, razgovijetno i snažno, u najdubljim dubi-nama svojega bitka, Isusove riječi: *Napunite svoje sudove vodom milosti koju ću ja pretvo-riti u vino nebeske radosti i već ovdje i na ze-mlji, da bih ga pio zajedno s vama u Kraljev-stvu Oca svojega u blaženoj vječnosti.* A kao intimna jeka odjekivat će široko, mirno, za-nosno: *Ave, ave Maria* – Zdravo milosti puna koja si nas pozvala i dovela u radost i opti-mizam svojega Sina.

senimila Lidijja Paris

ODAVDE SE MLADI VRAĆAJU OBNOVLJENI, S PERSPEKTIVOM ŽIVOTA

Po svjedočanstvima mnogih, ipak su najljepši prizori međugorskoga Festivala mladih vezani uz sakrament ispovijedi. Mladima, koji su u dugim redovima stajali na vrućem međugorskom podneblju, za sakrament ispovijedi bilo je na raspolaganju više od 500 svećenika.

Prirredila Sanja Pehar

Dvadeseti međunarodni molitveni susret mladih – Mladifest, pod geslom „Što god vam rekne, učinite!“ (Iv 2,5), održan je u Međugorju od 1. do 6. kolovoza 2009.

Na početku susreta mladima se obratio međugorski župnik fra Petar Vlašić: „Ovih šest dana Mladifesta, dragi mladi, rastite u Gospodinu, klanjajte mu se, pjevajte mu, jer divna nam djela učini Gospodin, opet smo radosni. Dobro došli!“

Svetu Misu, slavlenu na vanjskom oltaru crkve Sv. Jakova, kojom je Mladifest otvoren, predvodio je provincijal Hercegovačke franjevačke provincije, dr. fra Ivan Sesar. Fra Ivan je mlade pozvao da budu proroci boljega i ljepšeg sutra, vjesnici Božje ljubavi, da budu oni koji su kadri privući ljude k Ocu Nebeskom i graditi budućnost nade za čitavo čovječanstvo.

Dosad najposrećeniji, jubilarni, dvadeseti Mladifest protekao je u najboljem redu i radosnom ozračju, obilježen molitvom, klanjanjem Isusu u Presvetom oltarskom sakramentu, predavanjima i pjesmom sudionika iz 70 zemalja, sa svih pet kontinenata. Po prvi put na ovome festivalu organizirano su nazočili i mladi iz Danske. Program je započinjao jutarnjom molitvom u 9 sati, iza koje su sljedila svjedočanstva, kateheze i pjesme. Nakon višejezičnoga molitvenog ozračja krunice u 18 sati, koja se molila na 30 jezika, svakidašnji središnji susret bila je sv. Misa u 19 sati, u kojoj je redovito slavilo preko 500 svećenika. Desetcima tisuća mladih iz svijeta, koji su sve pratili na 16 svjetskih jezika, na večernjim molitvenim programima pridruživali su se i brojni mladi iz Međugorja, Hercegovine, Bosne i Hrvatske.

Sudionica festivala, djevojka iz Vukovara, izjavila je: „Mislim da je predivan osjećaj vidjeti lica u Međugorju. Kad tek dođu imaju prazne poglede. A nakon ispovijedi

i pričesti, nakon pjesme i plesa, isijava radost iz njihovih očiju.“

Upečatljiva svjedočanstva

Za trajanja festivala sudionicima su govorili svjedoci najrazličitijih profila i službi: Mons. Sigallini, biskup Palestrine i mons. Bommarito, umirovljeni biskup Catanie, svećenici, redovnici, redovnice, te znameniti liječnici, književnici i društveni djelatnici kršćanskoga usmjerenja. Posebno dojmljiva svjedočanstva mladima su pružili katolički bračni parovi s broj-

nom djecom i predstavnici udruga koje se bore za zaštitu i poštovanje ljudskoga života od njegova prirodnog začeca do prirodne smrti. Otac osmero djece, Željko Sivrić, mladima je poručio: „Najljepši dar koji tata može dati svojoj djeci jest da ljubi njihovu mamu.“

Svojim svjedočanstvom „novoga života“ predstavili su se i članovi zajednice „Milošrdni Otac“, koju vodi fra Svetozar Kraljević a koju je osnovao pok. fra Slavko Barbarić, koji je, ujedno, prije dvadeset godina i pokrenuo Mladifest u Međugorju.

Svoje svjedočanstvo o životu u paklu droge i putu ozdravljenja, a sve utkano u poruku Spasenja koja se ozbiljuje u otajstvu Isusa Krista otkupitelja, koji oslobađa čovjeka od grijeha u svim njegovim oblicima, dojmljivo su uprizorili na vanjskoj pozornici članovi zajednice „Cenacolo“.

Upečatljiva je bila i tradicionalna procesija kroz župu Međugorje 3. kolovoza, ukrašena nepreglednom ljepotom mladih svih boja i rasa, jezika i naroda, prepoznatljiva po molitvi i pjesmi, te bakljama, zastavama i natpisima s imenima svojih zemalja.

Sve događaje festivala glazbom i pjesmom pratio je međunarodni zbor i orkestar, pod ravnanjem prof. Martina Pere Borasa, koji je okupio mlade glazbenike iz 23 zemlje.

Po svjedočanstvima mnogih, ipak su najljepši prizori međugorskoga festivala mladih vezani uz sakrament ispovijedi. Mladima, koji su u dugim redovima stajali na vrućem međugorskom podneblju, za sakrament ispovijedi bilo je na raspolaganju više od 500 svećenika. „Ono što me se

najviše dojmilo jest sakrament ispovijedi. Više od 500 svećenika ispovijedalo je 40.000 – 50.000 mladih i oni su se pomirili s Bogom, vraćaju se kući obnovljeni, vraćaju se s perspektivom života. Mi ih sve stavljamo u svoje molitve i pozvali smo ih da dođu u sljedeće godine na festival“, kazao je voditelj festivala, fra Danko Perutina.

Čitav program Mladifesta izravno se prenosio na Radiopostaji „Mir“ Međugorje, a njemački Informativni centar za Međugorje (www.medjugorje.de), španjolski Informativni centar za Međugorje (www.centromedjugorje.org) te austrijski Kath.net (www.kathtube.com), izravno su, slikom i zvukom, događanja prenosili na svojim portalima na hrvatskom, njemačkom, engleskom, španjolskom i talijanskom jeziku. Festival su pratile i brojne televizijske ekipe, a satelitom je većinu događaja izravno prenosila meksička televizijska postaja „Maria Vision“.

Preobilje Kristovih zasluga

Susret je završio 6. kolovoza, na blagdan Preobraženja Gospodinova, sv. Misom

na Križevcu u 5 sati ujutro, koju je, u slavlju s 80 svećenika, predvodio dr. fra Miljenko Šteko, vikar Hercegovačke franjevačke provincije.

„Preobraženje otkriva osobu Isusa Krista, ljubljenoga Sina, koji posjeduje samu Božju slavu i ispunjava proročanstva Pisma (usp. Lk 24, 44), a događa se u presudnom trenutku kad učenici prepoznaju da je on Mesija. Sam Isus im objavljuje kako će se njegovo djelo dovršiti, a proslavljenje će biti uskrsnuće, kojem prethodi prolazak kroz muku i smrt (Mt 17,19). Ti svjedoci njegova preobraženja kasniji su svjedoci njegove muke: Petar, Jakov i Ivan. Petar je osobito obasut radošću pred slavom Onoga komu je on prepoznao i priznao mesijanstvo! Upravo su ovi trenutci učenicima davali snagu kad su kasnije postali dionicima otajstva Križa. Dragi mladi prijatelji, i vi ste svojim krštenjem postali dionicima otajstva Križa i Uskrsnuća Gospodinova, kojem je ovo preobraženje pralik, ili praslika. Pozvani ste ovim blagdanom, baš ovdje ispod križa na Križevcu, na ovom završetku Mladifesta, biti sve više preobražavani djelovanjem Gospodina Isusa (2 Kor 3,18), gajeći tako očekivanu nadu potpunog zajedništva u vrijeme Paruzije!

Neka vas na vašem putu nade zagovara Gospa, Kraljica Mira, koja je životno iskusiła da je Gospodin s njom (Lk 1,28.35). A sam Isus na Kalvariji svojim autoritetom utvrđuje njezinu zadaću – zadaću majke njegovih učenika. Dok Marija u bolnoj šutnji stoji podno križa, Isus joj, u prisutnosti učenika, kaže: ‘Evo ti sina’. Poziva je na novo majčinstvo! Osjećaš li u sebi srce učenika? Za koga kuca tvoje srce ovdje pod križem?

Crkva nas uči kako: ‘Marijina materinska uloga prema ljudima nikako ne zastire i ne umanjuje Kristovo jedino posredništvo, nego pokazuje njegovu snagu. Jer, sav spasonosni utjecaj Blažene Djevice (...) izvire iz preobilja Kristovih zasluga, temelji se na Njegovu posredništvu, potpuno od njega zavisi i iz njega crpe svoju snagu.’ Neka, stoga, njezin zagovor pomogne da tvoje srce bude srce učenika, srce koje potpuno kuca za Gospodina!“, istaknuo je u propovijedi fra Miljenko Šteko.

Međugorski župnik fra Petar Vlašić pozvao je mlade i na sljedeći, dvadeset prvi susret mladih – Mladifest, koji će se u Međugorju održati u kolovozu 2010.

snimio Marjan Zovko

MLADIFEST 2009., ZAVRŠNA MISA NOVI JERUZALEM: BOŽJI IZABRANICI U MEĐUGORJU (Ez 34,11-16)

Nema sumnje da su na brdu, na zaključnoj Misi na Festivalu mladih 2009., u Božjoj Svetoj Crkvi u Međugorju koju je Bog izdvojio iz svijeta kao svoj izabrani narod, kao grad na gori koji se ne može sakriti, mladi našli svoje prave roditelje i onoga tko ih ljubi.

Mary E. Smith

Bog je uzgajao ovce da pasu na proplancima. Svjedok sam kako je Božja karizma upravljanja bila stavljena na kušnju usred noći kad su Veliki Pastir i njegovih 40.000 – 50.000 ovaca u svjetlu mjesečine krenuli vijugavim putem „na Božje brdo“ (Otk 21,10) na završnu Misu Festivala mladih na Križevcu. Kao što je pisano, ne će im trebati svjetiljka, jer „Gospodin će im svijetliti zauvijek“ (Otk 22,5). „Ne će više biti tuge ni žalosti“ (Otk 21,3-4) jer su „draga djeca“ ovdje u Međugorju, pod plaštem dobrote, ljubavi i zaštite, našla svoje istinske roditelje: Boga i Mariju, Kraljicu Mira. Sam Bog je pastir ove mesijanske obnove: s beskrajnom radošću okuplja zalutale i povija im rane, budući da je svojem izabranom narodu dao pastire po svojem srcu (Jer 3,15), te ih vodi u redu i miru (Ez 34,11-16). Božji blagi način održavanja reda i zakona je njegova nazočnost među nama, ta nazočnost koja je ovce mirno privlačila prema vrhu brda, u blaženoj sreći i bez ikakvih nezgoda. Nije bilo ni policije ni helikoptera iznad nas, niti smeća oko nas, nitko nije tražio toalet, nije bilo džeparoša. Nije bilo ni mekanih kreveta, ali se nitko ni na što nije žalio (kao negda Izraelci u pustinji) na kraju toga dana posta u srijedu 5. kolovoza.

Istinska i živa krjepost „ljubavi prema Bogu i bližnjemu“ bila je na kušnji među tim tisućama mladih koji se „nikad ne umaraju“ i koji su uvijek spremni rado pomoći starijima; usprkos strmog uspona u mraku, unatoč umoru, preko stijena i kamenja roditelji su nosili svoju djecu u kršćanskom duhu ljubavi i žrtve da bi primili Isusa našega Boga na Misi, kad je u zoru izašlo sunce.

„Božji ostatak“ uspinjao se na Križevac već od ponoći; prema velikom križu na vrhu brda uspinjala se neprekidna rije-

ka mira, ljubavi i radosti ispunjena istinskom brigom za bližnjega. Stigla sam u 2.30 ujutro i na vrhu brda našla „lubanju (golgotu)“ već prepunu ljudi koji su na kamenju u podnožju križa ležali poput ovaca koje se stišću jedne uz druge, znajući da nemaju neprijatelja. Bili su tako tiješno stisnuti jedni uz druge da se među njih nije moglo položiti ni stopalo. Majke i očevi ležali su s djecom u zagrljaju, kao i deseci tisuća mladih, podsjećajući me na egzodus iz „duha ovoga svijeta“.

Samo jednom sam čula da neko dijete plače. Ljudi su brižno pazili na one koji

spavaju i razgovarali samo šapatom povremeno isprekidanim smijehom koji se uzdizao poput vrutka iz tih mladih ljudi, neopterećenih teretom grijeha. Ako je preko svih onih koji su ležali po kamenju netko doista želio prići samom križu, nitko se nije žalio niti ga odbijao, nego su svi činili sve što je moguće da mu omoguće prolaz. U nekoliko navrata došlo je do potpunog zagušenja na stazi oko samoga križa. Umjesto klaustrofobičnih vrisaka panike, guranja i tjernja, mladi su se uspeli na podnožje križa i poput ptica mahali rukama da bi dru-

gima dali do znanja da se odavde „ne može više nikuda osim leteći“, što je izazivalo smijeh umjesto kaosa, dok se rijeka naroda nije odblokirala i dopustila drugima da priđu.

Ispod neba bez ijednog oblačka, u svjetlu mjesečine zrak je bio blag kao baršun i pun „ulja radosti“, kao istinsko Božje pomazanje po Duhu Svetomu. Poput pomazanja koje priprema Misu, to se ulje moglo osjetiti na usnama onih koji su molili. „Svima koji su žedni“ bilo je lako crpiti vodu iz bunara Života (Otk 21,6) i „gladni“ su mogli jesti sa stabla života koje donosi rod 12 puta godišnje, svakog mjeseca, čije lišće (poruke Kraljice Mira) služi za ozdravljenje pogana (Otk 22,2).

Poput „svetoga grada koji silazi od Boga s neba“ (Otk 21,10; Iz 25,6-10), najveće čudo se dogodilo kad je Isus došao kao prikazna žrtva na oltar križa. Pred nepropusnim zidom desetaka tisuća ljudi, u trenutku svete pričesti, dvadesetak je svećenika bez ikakvog oklijevanja i s neskrivenom radošću krenulo od križa i probijalo se kroz taj živi zid slijedeći jednostavne ali jasne upute subrata sveće-

nika koji je upravljao ceremonijom. On je ukazivao na smjerove u kojima neka nose Isusa, kroz tisuće i tisuće mladih koji su svojim svećenicima omogućili prolaz kroz more naroda. (Samo oni koji su bili na samom vrhu mogli su primiti pričest). Primijećeno je da su svećenici Isusa nosili u svojim posvećenim rukama s nevjerovatnom pažnjom, svjesni svoje svete dužnosti i povlastice koju im je dao sam Bog.

Da, istinite su Isusove riječi: „Na toj stijeni sagradit ću svoju Crkvu i vrata paklena ne će je nadvladati“. Riječ „stijena“ je božansko ime Boga (On je moja Stijena i moje Spasenje). Križevac i Podbrdo podsjećaju me na brdska područja Palestine gdje se može naći sigurno tlo pod nogama, sagraditi grad na stijeni na padini brda, gdje čovjek može biti siguran u pobjedu nad svakim napadajem neprijatelja.

24. lipnja 1981., Bog je poslao Mariju, Kraljicu Mira, da postavi čvrsto podnožje na stijeni na padini Podbrda. Pozvao je šestero herojske djece k sebi, na blagdan Ivana Krstitelja. Marija je u naručju držala dijete Isusa koji ih je gledao ispod njezina ogrtača, a ona ga je otkrivala i pokrivala. Tim datumom ukazanja Marija je pokazala da djeca ne će biti sigurna u utrobama svojih majki, niti će biti željena i ljubljena sve dok roditelji ne prestanu „raskidati što je Bog spojio“. Trebali bi znati da njihov brak traje sve dok ih smrt ne rastavi, a ne da umjesto toga donose smrt svojoj djeci (pobačajem, Iz 13,18-19). Sv. Ivan Krstitelj bio je brutalno ubijen jer je branio šestu Božju zapovijed, koju je Isus usavršio u svojem naučavanju (Matej 5-7,29).

Nema sumnje da su na brdu, na zaključnoj Misi na Festivalu mladih 2009. god., u Božjoj Svetoj Crkvi u Međugorju koju je Bog izdvojio iz svijeta kao svoj izabrani narod, kao grad na gori koji se ne može sakriti, mladi našli svoje prave roditelje i onoga tko ih ljubi.

Kad se zaorila završna pjesma Mise „Isus me ljubi“ i pretvorila u sveopće slavljenje Boga, jedna predivna djevojka koja je stajala na svetom tlu pokraj mene prelijepo mi se nasmiješila izražavajući slaganje s riječima pjesme. Rukama je obgrlila svoja ramena, zatvorila oči i – dok je pjevala uz ritam glazbe – pjevala je Isusu u sebi. „Da, On me ljubi, da Isus me ljubi.“

(Prijevod: Lidija Paris)

PRED OČIMA I U SRCU NOSIM OVAJ VELIKI SKUP MLADIH

Mons. Luigi Bommarito,
nadbiskup u miru Catanie, Italija,
na Festivalu mladih u Međugorju,
5. kolovoza 2009.

Veoma se radujem što se nalazim u Međugorju. Donosim vam pozdrave s juga Italije, s predivne Sicilije. Zovem se Luigi, a prezime mi nije baš svećeničko – Bommarito, što znači *dobri muž!*

Pred očima i u srcu nosim ovaj veliki skup mladih koji se, po dvadeseti put, dogodio u Međugorju. Sve vas pozdravljam i grlim u radosti jedine vjere, u snazi evanđeoske nade, u slavlju i ljubavi koja nas sjedinjuje u Isusu Kristu. Zajedno s vama grlim oce franjevce i sestre, koji služe u ovome svetištu. Zajedno s vama šaljem srdačan, odan i sinovski pozdrav našem papi Benediktu! On je prisutan među nama, jer je svojim pozdravom i svojim blagoslovom utješio naša srca.

Ovu Pavlovu godinu proveo sam kao putujući biskup pa i vama stavljam na srce poznati pavlovski kristološki triptih. Nemojte ga zaboraviti jer je to predivan životni program! Sveti Pavao kaže: ukorijeniti se u Kristu, suobličiti se s Kristom, graditi na Kristu. To je program koji nam valja provoditi, između tolikih lijepih stvari koje su rečene na ovom 20. festivalu.

Ukorijeniti se u Kristu – jer nam korijeni daju snagu. Suobličiti se s Kristom – nasljedovati Krista. Nakon što je oprao noge apostolima, rekao im je: „Kako ja učinih, tako činite i vi!“ Mi smo služitelji, i to je naša čast, to je ljepota kršćanstva. Sluge smo iz ljubavi. Sveti Pavao kaže svojim: „Nasljedujte mene kao što ja nasljedujem Krista Isusa.“

Ukorijeniti se u Kristu, suobličiti se s Kristom, graditi na Kristu!

Svjetlo, mir, radost, milost, hrabrost Duha Svetoga i osmijeh Marijin neka uvijek budu s vama. Aleluja!

Foto: Džani

RANE - STIGME SV. FRANJE

Riječ *stigma* u grčkom jeziku znači biljeg, pečat, urez, ranu, otisak ili pak znak koji se od davnine koristio kako bi označio pripadnost nečega ili nekoga. U kršćanstvu taj naziv označava pet rana raspetoga Krista utisnutih u ruke, noge i bok onoga koga je sam Bog vidljivo proslavio.

fra Miljenko Šteko

Naravno, stigmatizacija ne mora uvi-
jek u sebi značiti pravo čudo, jer
se slični fenomeni zapažaju i izvan
prave mistike, ali možemo je, gdje je ona
izraz i tjelesna posljedica mistične ljubavi
prema Kristu i križu, promatrati s religio-
znim poštovanjem ako se ne iskorištava za
senzaciju – pojašnjava K. Rahner u svom
Teološkom rječniku. Mnogi su znanstveni-
ci, s različitim motivima i pristupima, pro-
učavali pojavljivanje tih rana te pokušavali
tumačiti njihove uzroke i odražaje. U fra-
njevačkom svijetu poznato je ime Imberta
Gourbeyre, liječnika koji je od početnoga
materijalističkog polazišta, upravo na pri-
mjeru sv. Franje Asiškoga, došao do vjer-
ničkoga stava koji zastupa većina katolič-
kih znanstvenika, a on se, u biti, sastoji od
dviju protumačivih stvarnosti. Prva je da
bi stigme značile izraz nadnaravne mistič-
ne komunikacije koja nutarnji svijet oči-
tjuje izvanjski, na tijelu. Bog, dakle, daruje
određenoj duši milost ulivene kontempla-
cije Isusove boli raspinjanja. Drugi pak to
drže izravnim i čudesnim zahvatom Bož-
jim, koji omogućuje rasvjetljenje i izravno
djeluje na tijelo da bi ga u potpunosti suo-
bličio sa slikom raspetoga Krista (usp. FR,
br. 88).

Znakovi čavala na rukama i nogama

Zanimljivo je da se u katoličkom svijetu
prve stigme, na ovako izravan način, pri-
pisuju upravo sv. Franji iz Asiza. Dogodi-
lo se to, kako svjedoče životopisci, krajem
ljeta 1224. godine na brdu Alverni (La Ver-
ni) dok je Franjo postio jednu od četrdeset-
nica. Zbog kronologije i jasnoće izraza, ov-
dje ćemo slijediti Bonaventurin opis iz 13.
poglavlja životopisa. Piše on da se to dogo-
dilo dvije godine prije nego što je Franjo
dušu predao nebu. Nakon mnogih napora,
vođen providnošću, Franjo je došao u osam-
u na spomenuto brdo. Kad je ondje, pre-
ma običaju, počeo postiti četrdeseticu na
čast svetom Mihaelu Arkandelu, više nego
obično bio je obasut milosnim nadnarav-

nim promatranjem i nebeskim čežnjama.
Štoviše, počeo je obilnije osjećati ulijeva-
nje nebeskih darova. Bonaventura najpri-
je opisuje zanimljiv susret s Božjom Riječi.
Franjo je, naime, najprije pobožno molio, a
potom s oltara uzeo evanđelistar i dao da
mu ga jedan od subraće otvori, i to triput –
u ime presvetoga Trojstva. I kad se kod sva-
kog od tri otvaranja knjiga otvorila na tek-
stu koji opisuje Gospodinovu muku, Franjo
je razabrao da se za života mora Kristu
tako suobličiti u patnjama i bolima muke
kao što ga je nasljedovao u životnom dje-
lovanju. U tom duhu, u tim danima povu-
čenosti i posta, Franjo je nastavio moliti. I
dok se jednoga jutra, oko blagdana Uzviše-
nja svetoga Križa, molio na obronku spo-
menute gore, ugledao je serafa koji je imao
šest vatrenih, sjajnih krila, kako se spušta s
neba. Kad se munjevitim letom spustio do
mjesta na kojem je Franjo molio, među kri-
lima se pokazao lik propeta čovjeka koji je
imao ispružene ruke u obliku križa i noge
pribijene na križ. Dva su mu krila bila izdi-
gnuta iznad glave, dva su bila raširena za
let, a dva su pokrivala cijelo tijelo. Kad je to
ugledao, silno se zapanjio, a srce mu je is-
punilo žalost pomiješana s radošću. Rado-
vao se, naime, milosnom pogledu kojim ga
je Krist gledao u obličju serafa, ali prikova-
nost na križ mu je mačem suosjećanja boli
probadala dušu. Promatrajući neshvatljivo
viđenje, shvatio je da je to djelo Božje pro-
vidnosti i razabrao poziv i milost po kojoj
bi mogao biti preoblikovan u obličje Krista
propetoga – ali ne po mučeničkoj smrti ti-
jela nego po žaru duše. Kad je čudesnoga
viđenja nestalo, u njegovu je srcu ostao ču-
desan žar, a onda su se počeli pokazivati
znakovi čavala na rukama i nogama kao
što ih je malo prije vidio na liku propeto-
ga čovjeka. Vidjelo se kako su ruke i noge u
samoj sredini probijene čavlima. Glave su
se čavala pokazivale na dlanovima ruku i
na gornjem dijelu stopala, a vršci su im se
nalazili na protivnoj strani. Glave su čava-
la na rukama i nogama bile okrugle i crne,

a šiljci dulji, zavnuti i kao sabijeni. Izlazeći
iz samoga tijela, stršili su izvan njega. I de-
sni mu je bok bio kopljem proboden i pre-
kriven crvenom ranom. Iz njega je često
istjecala sveta krv, koja je ostavljala trag

na odjeći. Nakon tog događaja, Franjo je
nosio svoju svetu tajnu i šutio, ali su braća
uporno tražila da im kaže nešto o tom do-
življaju, navodeći evanđeosku prisposobu
kako se talenti ne smiju sakriti. I Franjo je,

potaknut snagom evanđeoske riječi, s veli-
kim strahom ispriopovijedao tijek viđenja i
nadodao kako je onaj, koji mu se ukazao,
nešto rekao što ne bi nikada, dok bude živ,
mogao otkriti nijednom čovjeku.

Nedokučiva tajna

Kad se navršilo četrdeset dana što ih je
odlučio provesti u samoći i došla svetkovi-
na svetoga Mihaela Arkandela, Franjo je si-
šao s brda noseći sa sobom nedokučivu taj-
nu i lik Propetoga!

Kad je, dvije godine nakon tog događaja,
sveti Franjo umro – u listopadu 1226., brat
Ilija je poslao poznato *Pismo* u sve franje-
vačke provincije. Brat Ilija piše: „Prije smrti
brat i otac naš pojavio se raspeta, na svome
je tijelu nosio pet rana koje su doista bile
biljezi Kristovi.“ Toma Čelanski, govoreći o
stigmama sv. Franje, svjedoči: „To smo vi-
djeli mi koji ovo govorimo. Rukama smo
doticali ovo što riječima opisujemo“ (3Čel
5). I Bonifacije, jedan od Franjinih životnih
suputnika, pozvan o ranama kazati istinu
braći na zborovanju u Genovi (1254.), pla-
čući je posvjedočio: „Ove su ih moje oči vi-
djele, i ove su ih moje grješničke ruke doti-
cale“ (FR, 88.).

Crkva je ovo čudo potvrdila snagom broj-
nih papinskih pisama, a liturgijski kult sti-
gmi proširio se ubrzo nakon smrti sv. Fra-
nje. U četrnaestome stoljeću, za Sveopćega
franjevačkog zborovanja u Cahorsu (1337.),
određeno je „da se u Franjevačkome redu
slavi svetkovina rana blaženoga Franje“. Kasnije
je papa Klement IX. to liturgijsko
slavlje proširio na cijelu Crkvu, upućujući
pogled vjernika na knjigu Otkrivenja (peto
i dvanaesto poglavlje) koja govori o Janje-
tu koje još nosi pečat svoje muke, te zahva-
ćeno slavom, privlači sebi svoje odabrani-
ke. Nema sumnje da je sv. Franjo svojom
pojavom obilježio kršćansku povijest kao
čovjek koji je bio u svemu suobličen s Kri-
stom, sve do ureza znakova njegove Muke.
Bartol iz Pize (XIV. st.) je do te mjere nagla-
šavao tu suobličenost da ga je nazvao „al-
ter Christus“. Nije čudo da će kasnije mnogi
protivnici Crkve, a posebno pojedinci lute-
ranske Reforme, napadajući Crkvu, udariti
snažno po stigmatiziranome sv. Franji. No,
uza sva možebitna prenaplašavanja i kriva
predstavljanja u povijesti, sv. Franjo osta-
je čisti uzor kršćanske ljubavi prema Kristu
raspetomu. Neka i nas, prigodom ovoga ve-
likoga franjevačkog jubileja, blagdan Rana
sv. Franje još jače privuče na pobožnost Kri-
stove muke i raspinjanja.

MISNO SLAVLJE U PODMILAČJU

Podmilačje je još jedanput

okupilo tisuće vjernika. Ovaj put

u glasovitom svetištu sv. Ive

proslavljena je 800. obljetnica

utemeljenja Franjevačkog reda.

Više od stotinu svećenika, više
stotina časnh sestara, trećara i
nekoliko tisuća vjernika okupilo
se 30. kolovoza u Podmilačju kod Jaj-
ca, u svetištu sv. Ive, kako bi zajednički
obilježili središnje slavlje u sklopu obi-
lježavanja 800. obljetnice utemeljenja
Franjevačkog reda.

Svečanost je organizirala Konferen-
cija južnoslavenskih provincijala, pa
su se tako u Podmilačju našli provinci-
jali franjevačkih provincija iz BiH, Hr-
vatske i Slovenije. Sveto misno slavlje
predvodio je fra Josip Sopta, provincijal
provincije sv. Jeronima iz Zadra, ujedno
i predsjednik Konferencije južnoslaven-
skih provincijala. Fra Josip je u propo-
vijedi govorio o značenju Franjevačkog
reda, svećenika ali i redovničkih zvanja
te trećara i franjevačke mladeži.

Propopovjednik je kazao kako je ri-
jeka Franjevačkog reda, koja je potekla
od sv. Franje, izrazito živa i danas se
preljevava kroz svoje redove i utječe na
živote ljudi, ostavljajući pozitivan trag,
trag svoga utemeljitelja.

U Podmilačje su hodočastili vjerni-
ci sa svih strana BiH, ali i susjedne Hr-
vatske. Na kraju sv. Mise izrečena je
recitacija - povijesni osvrt na ulogu fra-
njevacu na ovom prostoru. Također je
održana i molitva za svećenička zvanja.
Uz provincijale iz BiH, fra Ivana Sesara
i fra Lovru Gavranu, iz Hrvatske fra Jo-
sipa Soptu i fra Željka Tolića, u Podmi-
lačju je nazočio i slovenski franjevački
provincijal fra Viktor Patež.

Obilježavanje 800. obljetnice uteme-
ljenja Franjevačkog reda u BiH započe-
lo je 1. kolovoza prošle godine u Sre-
brenici, a završna svečanost održat će
se na Čerigaju kod Širokog Brijega, 7.
listopada 2009.

VRIJEME - PUTOVANJE S BOGOM

Kako bismo izabrali Boga, ostvarili svoje mogućnosti, napredovali i sazreli te tako postali savršeni, potrebno je vrijeme. Smisao vremena se i krije u tome da možemo na svom ljudskom putu napredovati i rasti. Zahvaljujući upravo vremenu, sjeme koje je Bog u nas posijao može proklijati i postati stablo. U vremenu imamo mogućnost sudjelovati u Božjem stvaranju sebe samih.

s. Dominika Anić

U svom životu nužno dolazimo do trenutka u kojem se pitamo o smislu vremena i prolaznosti života. Zašto trebamo proživljavati ovaj čudni život sa svim njegovim poteškoćama i mukama, sa svim našim grijesima, neuspjesima i promašajima? Zašto nam Bog ljubavi, jednostavno, nije darovao sve odjednom, cijelu vječnost, kako se ne bismo trebali mučiti u vremenu prije nego stignemo na cilj? Zašto na svom putu prema punini života moramo napraviti bezbroj malih, klimavih koraka, a za veliki broj njih postoji rizik da budu krivi koraci? Mogli bismo ovako redati mnoštvo pitanja na koja nemamo pravih odgovora ili ih imamo nepotpune i okrnjene. Pogotovo ako odgovore tražimo negdje izvan nas samih.

Darovana šansa za rast

Kad pokušamo razmišljati nad ovom čudnom situacijom u kojoj smo se zatekli u vremenu, u ovom našem vremenu kakvo jest, nužno se nađemo zbunjeni. Susrećemo svoju najdublju čežnju za apsolutnim i cjelovitim ali uvijek iznova udaramo o zidove svojih ljudskih granica i spotičemo se o tek male fragmente naših postignuća. U našem životu sve postizemo stupnjevito. I često doživljavamo kako nismo svoji u vlastitoj koži, kako smo se izmjestili iz sebe samih i tražimo se onamo gdje nas, u biti, nema. I tu dolazi do velikog rascjepa između onoga što uistinu jesmo i onoga što bismo htjeli biti. Živimo kao u tuđini, rascjepkani iznutra a time onda i nervozni izvana. I slutimo to bolno nepodudaranje u kojem kao raspeti stojimo između prošlosti i budućnosti, često bez snage da budemo potpuno u onome što jedino imamo a to je ovo naše SADA. Zato i život doživljavamo kao dužnost „ucjeljenja“, da svu tu našu mnogostrukost pretvorimo u savršenu cjelinu, da budemo u potpunom skladu sami sa sobom i s Bogom. A to nam se tako često čini "nemogućom" zadaćom, pa

se pitamo: Zašto nas Bog od početka nije savršeni stvorio i tako nas oslobodio muke stvaranja nas samih?

Ali Bog nam je, očito, htio dati šansu sudjelovanja u vlastitom životu, koji se sastoji u vječnom uzajamnom davanju i primanju. Jer, da nas je stvorio savršeni, uskratilo bi nam tu mogućnost da dajemo i na taj način bismo izgubili bitni aspekt ljubavi, koja je uvijek i davanje i primanje.

Iz vlastitog iskustva znamo koliko nas davanje oplemenjuje i čini sretnima. Kad nas Bog ispusti iz svojih ruku, mi nismo gotovi, tek tada počinje proces polaganog, svakidašnjeg stvaranja naše osobnosti kroz darove i mogućnosti kojima nas je opskrbio. Jedan od najvećih darova jest slobodna volja, u kojoj i Boga samoga možemo izabrati ili odbaciti. U tome se krije smisao "zabranjenog stabla" s početka Biblije. Bog čovjeka stavlja pred odsudan izbor jer on ne će monopol na velikodušnost i ne želi čovjeku nametnuti jednostranu zahvalnost. On hoće da i čovjek može biti velikodušan a Bog zahvalan.

Kako bismo izabrali Boga, ostvarili svoje mogućnosti, napredovali i sazreli te tako postali savršeni, potrebno je vrijeme. Smisao vremena se i krije u tome da možemo na svom ljudskom putu napredovati i rasti. Zahvaljujući upravo vremenu, sjeme koje je Bog u nas posijao može proklijati i postati stablo. U vremenu imamo mogućnost sudjelovati u Božjem stvaranju sebe samih.

Znak Božje strpljivosti

Vrijeme je jedan od znakova Božje strpljivosti s nama. Ili, bolje kazano, vrijeme je utjelovljenje Njegove strpljivosti. "Stojim na vratima i kucam" (Otk 3,20). Upravo to što Bog još stoji na vratima, proizvodi vrijeme. Njegovo stajanje pred mojim vratima, moje je vrijeme, dragocjeno vrijeme moga vlastitog života, moja prilika. Time što Bog stoji pred mojim vratima i daje mi

moje vrijeme, pokazuje koliko cijeni moj odgovor. Otuda, rasti i sazrijevati u ljudskosti, za mene znači učiniti vrijeme između Božjega kucanja i moga odgovora što kraćim. I kad bi čovjek u vremenu, u vremenu njemu darovanom, ostao potpuno gluh na Božji govor i ravnodušan na Njegovo čekanje obesmišljujući vrijeme, ne bi u tome potpuno uspio, jer Bog nikada ne odustaje i ne prestaje se nadati i ne gubi strpljivost u čekanju čovjeka.

On, čija je ljubav potpuna i savršena, razumije našu ljudsku nepotpunost, djelomičnost i premisslanje, naše vječno oklijevanje između pitanja i odgovora. I zato nam daruje vrijeme u kojem smješta svoje

strpljivo čekanje da se razvije i da se dogodi naše odlučno DA. Da – našem vlastitom životu kakav jest. Da – okolnostima u kojima jesmo. Da – našim svakidašnjim obvezama i odnosima.

Živjeti u vremenu znači biti blagoslovljen neslućenim mogućnostima da u prolaznostima vremena otkrivamo vječnu neprolaznost i da, upotrebljavajući ga ispravno, u vremenu donosimo plod, "plod koji ostaje" (Iv 15,16). Možda ova činjenica i jest ono što najviše oduševljava. Nema ništa labavije i prolaznije od vremena, a ipak ono može biti potpuno ispunjeno nečim "što ostaje". I upravo plodovi onoga tko potpuno prihvaća prolaznost vremena, tko ništa ne pokušava zadržati za sebe nego dopušta da sve ima "svoje" vrijeme, najviše "ostaju".

Sve ima svoje vrijeme

Tko se pomirio s vremenom kao darom Božje dosjetljive ljubavi i skrbi za čovjeka, svjedoči da je razumio ono o čemu biblijski Propovjednik govori: "Sve ima svoje doba, i svaki posao pod nebom svoje vrijeme. Vrijeme rađanja i vrijeme umiranja; vrijeme sazrijevanja i vrijeme čupanja posađenog. Vrijeme rušenja i vrijeme građenja..." (Prop 3,1-5).

Živjeti u vremenu znači biti blagoslovljen neslućenim mogućnostima da u prolaznostima vremena otkrivamo vječnu neprolaznost i da upotrebljavajući ga ispravno u vremenu donosimo plod, "plod koji ostaje" (Iv 15,16).

U procesu ljudskoga zrenja, naime, u našem životu postoje mnoge etape koje trebamo ostvariti, mnogi koraci koje trebamo napraviti. Trebamo biti sretni i zahvalni što sve ima "svoje" vrijeme. Vrijeme je bogatstvo. Ono nam omogućuje da se razvijamo a da ne moramo preskakati neke bitne faze u procesu. Za svaki korak postoji vrijeme. I obratno: svaki trenutak koji nam je dan, dan je kako bismo mogli makar malo rasti, ljudski sazrijevati. Vrijeme je darovana mogućnost za nadilaženje sebe. Nas današnje ljude ne treba poučavati da je vrijeme bogatstvo. Da je vrijeme novac, to svi znaju i citiraju. Pitanje je samo nije li to proračunato, kvantitativno gledanje na vrijeme čista suprotnost onomu zašto je vrijeme stvoreno. Istina, nije krivo u vremenu gledati i mogućnost proizvodnje i zarade. Ali ako se to toliko naglašava da se jedina vrijednost vremena

vidi u tome, onda se promašuje život. Naš rad u vremenu bi nam trebao pružiti mogućnost za rast i što ljepši život a ne da se u iscrpljujućem radu ubija svaki život. A na koncu, sve ovisi kako shvaćamo čovjeka, a i njegov razvoj. Je li naša ljudska bit putovanje prema smrti ili prema životu? Investiranje većine vremena u sakupljanje novca, izvanjske slave i ugleda, sve to pretvara život u putovanje prema „smrti“. Ništa nas od naše isprazne stečevine ne može slijediti i to je gotovo zastrašujući gubitak vremena, kojem smo svi skloni.

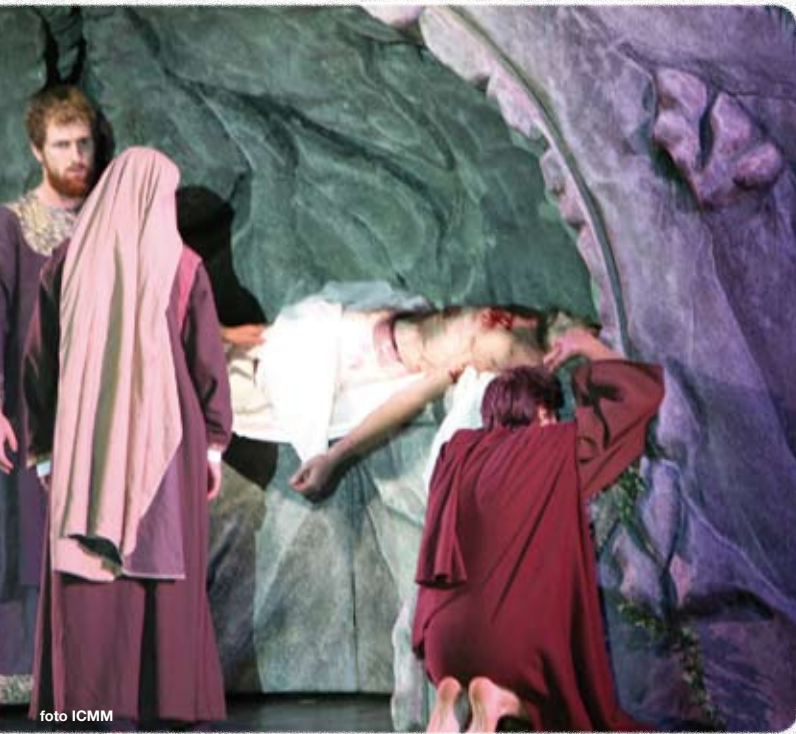
Traženje kraljevstva

Isus nam je jasno sugerirao kako je najbolje koristiti vrijeme, u što ga uložiti, čime ispuniti: "Tražite najprije Njegovo kraljevstvo, a sve će vam se drugo nadodati" (Lk 12,31). Dobar savjet ali, čini se, rijetko primjenjivan. Iz straha da ne ćemo imati sve što poželimo, lako zanemarimo te Isusove riječi i pokušavamo se sami snaći, sami osmisliti svoje vrijeme. Isus nam, međutim, savjetuje, ako uložimo sve svoje snage i svu sposobnost na unutarnji razvoj, sve materijalno dobijemo gotovo badava i to onoliko koliko nam treba. Ono što nam ne treba, ionako je od viška, te nas samo opterećuje i stvara nam muku. Najteže od svega jest povjerovati da je to tako kako Isus kaže. A jest! Imamo i danas toliko divnih svjedočanstava kako se Božja providnost i dobrotu brinu za one koji se brinu oko izgradnje Božjeg kraljevstva.

Potpuno povjerenje i oslonjenost na Boga rezultiraju blagoslovom i unutarnjim zadovoljstvom za one koji se usude tražiti ga, makar u materijalnom smislu i živjeli skromnije. Kraljevstvo Božje nije jelo i piće nego pravednost, mir, milosrđe i radost. Jasno, kraljevstvo Božje ne isključuje materijalnu dimenziju života. Štoviše, Bog sve blagoslivljuje. Jer je sve stvorio i u svemu se očituje. Sve nam može biti znakom Njegove prisutnosti. Ali znak nikada nije Bog. Znak je tu samo da nas uputi na veću stvarnost u Bogu sakrivenu. I zato je vrijeme veliki znak i dragocjeni dar o kojem trebamo dublje razmišljati i svjesno ga ispuniti onim što "ostaje".

20. Mladifest

ŽRTVA KOJA MIJENJA SVIJET

PAPA BENEDIKT I KOZMIČKA REVOLUCIJA EUHARISTIJE

fra Tomislav Pervan

Od samih početaka svoga teološkoga promišljanja, za Benedikta XVI. euharistija predstavlja središnji, revolucionarni događaj u Kristovoj Crkvi. Naime, od vremena starih otaca ne postoji zaseban nauk o euharistiji ni zaseban nauk o Crkvi. Sve se prelijeva, jedno u drugo. Crkva nastaje komuniciranjem samoga Gospodina s ljudima. On se ljudima predaje, stupa u zajedništvo s nama i tako ljude povezuje međusobno.

Crkva je Gospodinova komunikacija s nama, i tako se stvara naše međusobno zajedništvo. Crkva se rađa oko oltara i zajednica postaje mjestom istinske komunikacije. Mjesne su zajednice žive stanice u kojima djeluje cijeli organizam Kristova tijela. Sav crkveni ustroj proizlazi iz euharistijskoga središta. Ne polazimo li od te sredine, te životne srčike, nemoguće je u Crkvi bilo što shvatiti. Ona ostaje puka institucija. I to zajedništvo nastavlja se i nakon slavlja sakramenta urastanjem u Krista, osobnom komunikacijom s njime, u ozračju klanjanja, u svagdanu. I tu - u svagdanu - odvija se tihi prevrat srca i svijeta.

Papa nas redovito iznenađuje uzimajući u usta izričaj 'revolucija'. On naglašava kako istinska revolucija, prevrat, može doći samo od Boga. Već za Svjetskoga dana mladih prije četiri godine izrekao je misao kako kršćanska revolucija u svijetu ima svoju srž u ljubavnom predanju samoga Isusa Krista, koji sve preobražava snagom euharistije. Krist - pretvarajući kruh u svoje tijelo i vino u svoju krv - te dijeleći sebe apostolima i susljedno nama, anticipira svoju smrt, tako da ono što je naizgled nasilje i brutalna sila - naime, Kristovo razapinjanje i smrt - iznutra postaje činom ljubavi u kome se on sam daruje, do kraja, posve. Svećenik - sakramentalno suobličen s Kristom, Glavom Crkve - prinosi tu žrtvu za spas ljudi. Čini on to snagom svoga ređenja, imajući udjela u životu 'novoga stvorenja'. Tu mu punomoć daruje milost reda. Da bi se vjerniku pomoglo u njegovim opravdanim iščekivanjima spasenja, ta punomoć nije vezana uz konkretno stanje pojedinoga svećenika. Ali, svećenik je ipak dužan težiti u životu prema svetosti i savršenosti te se uključiti u kozmičku revoluciju snagom euharistijske žrtve.

Papa Benedikt proglasio je i svečano otvorio 19. lipnja Svećeničku godinu, kako

bi i danas istaknuo ulogu svećenika te kako bi i svećenici mogli odahnuti i udahnuti u sebe novu snagu. Želi da svećenici mole i da se za njih moli. Papa traži od svih vjernika da se suoče sa svetim darom svećeništva. To je preduvjet za mogućnost da se ozbilji Božja pretvorbeni revolucija za sve naraštaje. Središnji čin pretvorbe, pobjeda naime ljubavi nad smrću i oslobođenje od grijeha, utiskuje biljeg cijelome svijetu, oblikuje cijeli svijet: On definitivno izvodi revoluciju zauvijek, 'za sve ljude na oproštenje grijeha', koji vjeruju u Krista, Bogu ugodno pashalno Janje koje se predalo Ocu za mnoge.

Na taj način postaje bogoštovlje mjesto spomena Kristove žrtve ljubavi te mjesto gdje se Bog očituje u svijetu. "I kao što je Krist u sebi ujedinio čovječstvo", tako je "i Stvoritelj ujedinio u čovjeku kozmos. On nam je pokazao kako u zajedništvu s Kristom ujedinjujemo kozmos te tako dospjevamo zbiljski do otkupljena čovječanstva" (Audijencija 25. lipnja 2008. o Maksimu Priznavaocu). To bogoslužje svjetske povijesti koje obuhvaća nebo i zemlju te u čijem je središtu Isus Krist, koji je u sebi konačno ujedinio svemir, ne gubi se u nadoznoj moralizatorskoj duhovnosti. Jer "svi ste vi jedan u Kristu Isusu".

"U tim se riječima dade zamijetiti istina i snaga kršćanske revolucije, najdublje revolucije u ljudskoj povijesti koja se dade iskusiti u ozračju, u okružju euharistije. Tu se u nazočnosti samoga Gospodina sabiru ljudi različite dobi, spola, društvenoga položaja, različitih političkih nazora. Euharistija ne može biti nikada nešto privatno ili pridržano samo za ljude koji su na emocionalnoj osnovici ili po prijateljstvu bliski jedni drugima. Euharistija je javni kult koji u sebi nema ništa ezoterijskoga ili isključivoga" (Homilija na Tijelovo, 22. svibnja 2008.). Liturgija je svadbena sve-

čanost u kojoj se nebo spušta na zemlju, u prolaznost. Liturgijski čini na zemlji stapaju se s nebeskom liturgijom. "Tko bi od vjernika mogao sumnjati u to da su kod onoga misterija Isusa Krista prisutni korovi anđela, da se najuzvišenije povezuje s najneznatnijim, da se zemaljsko povezuje s nebeskim, vidljivo i nevidljivo postaju jedno" (sv. Grgur Veliki).

Benedikt XVI. neumorno ističe kozmičku dimenziju kršćanstva u mozaiku vjere Crkve koju tako divno razlaže i obasjava u svojim katehezama cijelom svijetu. Ta dimenzija jest ozbiljenje čovjekova otkupljenja i cjelokupnoga stvorenja u Isusu Kristu. Ishodeći od toga povijesnoga događaja uvodi nas on ustrajno u vjeru i predlaže liturgiju, "istinsko i primjerenog bogoslužje" kako je naziva apostol Pavao, kao "novi oblik života vjernika kršćanina". Upravo kao što je Papa u svome magistralnom govoru u Regensburgu (12. rujna 2006.) istaknuo: kršćansko je bogoslužje "latreia logike" (usp. Rim 12,1), tj. "bogoslužje koje je u suglasju s vječnom Riječi i našim razumom".

Uobličeni oblik toga bogoslužja jest Rimski kanon, ili "prva" euharistijska molitva. Ta najvažnija molitva Crkve sažimlje u sebi 'kanon', pravilo kršćanske revolucije. To je pravilo Papa pojasnio ove godine na Veliki četvrtak, u bogoslužju Gospodnje večere. U toj homiliji, na uistinu jedinstveni, prožeti i naučiteljski način Papa je protumačio 'kanon', pravilo i temelj svake kršćanske molitve. U završnoj katehezi o liku i nauku apostola naroda, svetome Pavlu, Papa je ove godine 9. siječnja skrenuo pozornost na tu značajku koja utemeljuje Crkvu. Pavao u Kristovu križu vidi povijesni prevrat koji preobražava i obnavlja zbilju bogoslužja. Kristov je križ nadomjestio stari simbolički kult čežnje stvarnim bogoslužjem ljubavi koje se u Rimskom kanonu naziva "rati-onabile obsequium", "bogoslužje u kome čovjek u svoj svojoj cjelini postaje kao razumno biće sam klanjanje, proslava živoga Boga". U euharistiji biva prisutnom istinska žrtva Isusa Krista. Zajednica koja slavi euharistiju sjedinjuje se i preobražava s Kristom. I tako zajednica vjernika ostvaruje misionarski čin u svijetu. Kozmička liturgija jest bogougodna žrtva, posvećena Duhom Svetim, ona preobražava svijet, a u svome jedinstvu obuhvaća stvaranje, otkupljenje i ponovni Kristov dolazak.

U tome jedinstvu - i samo tako - možemo postati u Njemu i s Njim "živa žrtva",

prinositi "duhovno bogoslužje". Žrtvovane su životinje trebale zamijeniti čovjeka, služile su kao "zamjena", ali nisu mogle zamijeniti čovjekovo darivanje samoga sebe. Isus Krist, u svome darivanju Ocu i nama, ne stavlja se na naše mjesto, već nosi u sebi čovjeka, naše grijehe i našu želju; predstavlja nas, preuzima na sebe sve naše. U zajedništvu s Kristom, ostvarenom u vjeri i u sakramentima, postajemo, unatoč svim svojim nedostatcima, živa žrtva: zbiva se "duhovno bogoslužje".

Upravo u surječju sa Svećeničkom godinom, pokazuje propovijed od Velikoga četvrtka o uspostavi euharistije - kako nam je prenosi Rimski kanon - svu svoju snagu. Benedikt XVI. naglašava kako je cijeli kanon velika i oduševljavajuća molitva i kako se samo kroz molitvu i u molitvi vrši svećenički čin pretvorbe, "transsubstancijacija naših darova kruha i vina u tijelo i krv Kristovu". U molitvi pro-matra Crkva Gospodinove ruke kako blagoslivlju, kako pretvaraju kruh u njegovo tijelo. Sakramentalnim činom stvara se "krvno srodstvo" ljudi s Bogom. "Isusovim utjelovljenjem, njegovom prolive-nom krvlju uključeni smo u krajnje realno krvno srodstvo sa samim Isusom te time i s Bogom." I time biva jasno kako je euharistija daleko više od običnoga blagovanja. "Ona je svadbena slav-lje koje počiva na samodarivanju, samozručanju samoga Boga u smrt". Bog i čovjek postaju partneri. Novi zavjet, 'no-vum testamentum', jest neraskidiv i on je čisti Božji dar.

Produbljenje molitvenog pravila u Rimskom kanonu, u kome se događa ozbiljenje djela otkupljenja u molitvenom obliku, za Benedikta XVI. je odgovor na postulat Sabora kako liturgija "pridonosi tome da vjernici živeći izražavaju i drugima očituju Kristovo otajstvo i izvornu narav prave Crkve" (Konst. o svetoj liturgiji, 2). "Njezina je, naime, vlastitost da je ujedno ljudska i božanska, vidljiva i obdarena nevidljivim zbiljnostima, gorljiva u djelovanju, a odana kontemplaciji, prisutna u svijetu, a ipak putnica; i to tako da je u njoj ljudsko upravljeno i podređeno božanskome, vidljivo nevidljivome, djelovanje kontemplaciji, a ono sadašnje budućem gradu za kojim tragamo" (nav. mj.).

Benedikt XVI. jest "euharistijski papa". U vremenu nesigurnosti, improvizacije, samovolje i svođenja misterija, otajstva na čovjekovu mjeru ili na ono što se od

čovjeka može 'tražiti', u vremenu u kome prevladava želja za banalnim, otrcanim te u vremenu kad otrcanost i krilatice zamjenjuju istinsku katehetsku pouku, stavlja on svećenika, Kristu suobličena te time novoga čovjeka, pred njegovu bitnu, naj-intimniju zadaću: Naime, uključiti vjernike kroz "latreia logike" posvema u Kristovo tijelo te iz dana u dan slaviti zaruke sa Stvoriteljem svemira. Jer, kao Crkva i kao Kristovi svećenici "navješćujemo Isusa iz Nazareta, Gospodina, rassetoga i uskrsloga Krista, Gospodara vremena i povijesti, u radosnoj sigurnosti kako ova istina odgovara najdubljim očekivanjima ljudskoga srca. U tajni utjelovljenja Riječi, u činjenici da je Bog postao jednim od nas, kao i mi, nalazi se i sadržaj i metoda kršćanskoga navješćanja.

Poslanje ima ovdje svoje stvarno životno središte: u Isusu Kristu. Središnjost Kristova nosi sa sobom ispravno vrjednovanje svećeništva bez koga nema ni euharistije, a pogotovo ne poslanja, pa ni same Crkve." (Nagovor 16. ožujka 2009.). U euharistiji je svećenik, naglašava Papa u propovijedi za Misu posvete ulja na Veliki četvrtak ove godine, predmolitelj današnjih vjernika. "Kad se iznutra sjedinimo s tim molitvama, kad dopustimo da nas one vode i preobrazbe, tada će i vjernici otkriti te riječi i suživjeti se s njima. I tada ćemo svi mi zajedno biti zbilja 'jedno tijelo i jedan duh' s Kristom". Jedinstvo među kršćanima postaje stvarnost. Liturgija euharistijske žrtve postaje zajedništvo u Kristovu tijelu i krvi, štoviše: Sama božanska objava postaje liturgijom, jer Krist moli za učenike za njihovo zbiljsko posvećenje koje će preobraziti njihovo biće, njih same. Kako liturgija ne bi ostala samo obredni čin, nego stvarno izručenje vlastitoga bića Gospodinu.

Stoga je posve jasno da zadiranja u liturgiju predstavljaju zadiranja u tkivo i biće same Crkve. Liturgijski život i crkveni život najuže su isprepleteni. Liturgija nije funkcionalni izričaj nekakva stanja, nego odgovor na pitanje vjere spram njezina smisla. Zatamni li se ta ontološka dimenzija u korist relativističke funkcionalizacije - rezultat je život u fragmentu, simbol u fragmentu i Crkva u fragmentu, sve fragmentirano. Tko je kadar 'de-fragmentirati' kao u računalu, sabrati rasute kamenčice i komadiće? Samo Gospodin komu se cijelim bićem predajemo. On stvara jedinstvo u nama i oko nas.

ČETRDESET PET GODINA SVEĆENIČKOG ŽIVOTA

U nedjelju 9. kolovoza 2009., u župnoj crkvi sv. Jakova u Međugorju, fra Ante Perković, fra Oton Bilić, fra Ferdo Majić, fra Dinko Maslač, fra Ivan Kvesić i fra Ljubo Krasić proslavili su 45 godina svećeničkog života. Svečano misno slavlje predvodio je fra Ljubo Krasić, slavljenik na službi u Chicagu. Na početku misnoga slavlja slavljenike je pozdravio dr. fra Miljenko Šteko, vikar Provincije, čestitajući jubilej u ime Hercegovačke franjevačke

provincije, spriječenog provincijala dr. fra Ivana Sesara, te u ime međugorskog župnika fra Petra Vlašića.

Fra Ljubo je u propovijedi govorio o svojoj obitelji, o tome kako je postao svećenikom, istaknuvši kako su on i njegova subraća čuli Isusove riječi kao poziv i pošli za njim u vremenima kad je to bilo nezgodno i opasno. „Gospodin nas je vodio kroz škole, od grada do grada, od države do države, od kontinenta do kontinenta, onda kad ni-

smo imali svoje države, sjemeništa, ni novicijata. Hvalimo ga i slavimo, jer sve imamo, a posebno što imamo Gospino mjesto, što imamo njezin zagovor i ljubav, mjesto i oltar gdje Gospodina slavimo sa svim narodima svijeta!“ – kazao je fra Ljubo te poručio mladima i roditeljima da ne bi izrasli u Franjine sljedbenike da nisu imali roditelje Franjina duha, nadahnuća, vjere, prihvatanja i poteškoća i političkih progona kao plana i dara Božjeg. Fra Ante, fra Oton, fra Ferdo, fra Dinko, fra Ivan i fra Ljubo zaređeni su na Širokom Brijegu 2. kolovoza 1964.

ČETRDESETA OBLJETNICA SVEĆENIČKOGA REĐENJA

Tekstom 32. Psalmata - „Poučavam te, put ti kazujem kojim ti je ići; moje bdi je nad tobom“ – franjevci Hercegovačke franjevačke provincije: fra Ivan Dugandžić, fra Berislav Kutle, fra Ante Leko, fra Vitomir Musa, fra Tomislav Pervan, fra Ilija Puljić, fra Ljubo Vlašić, te fra Franjo Vrgoč, član provincije Bosne Srebre, proslavili su u subotu 22. kolovoza u Međugorju 40. obljetnicu svoga svećeničkog ređenja. Svečano misno slavlje u 19

sati predvodio je provincijal Hercegovačke franjevačke provincije fra Ivan Sesar, a homiliju je izrekao slavljenik fra Tomislav Pervan. Pred početak misnoga slavlja svečare je predstavio župnik fra Petar Vlašić, čestitajući im ovaj jubilej u godini Velikih jubileja – 800 godina od utemeljenja Franjevačkoga reda, 2000 godina od rođenja apostola Pavla, te aktualne Svećeničke godine koju je na blagdan Srca Isusova proglasio papa Benedikt XVI. Župnik je

prenio pozdrave i fra Mihovila-Hila Kabashia, kolege slavljenika, aktualnog biskupa u Albaniji, koji radi drugih obveza nije mogao nazočiti slavlju u Međugorju. Župnik se prisjetio i pokojnih svećenika koji su pripadali generaciji slavljenika. Ovo je već treće ovogodišnje jubilejsko svećeničko slavlje u župi Međugorje. Naime, u lipnju je fra Zoran Ostojić proslavio svojih sedamdeset svećeničkih godina, a početkom kolovoza šestorica članova Hercegovačke franjevačke provincije proslavili su 45-godišnji svećenički jubilej.

PROSLAVLJENA SVETKOVINA VELIKE GOSPE

Za svetkovinu Velike Gospe Međugorje je pohodilo više desetaka tisuća domaćih i inozemnih vjernika. Prema evidenciji Župnoga ureda Međugorje, toga dana u crkvi, kapelici i na vanjskome oltaru slavljena je 21 sv. Misa na hrvatskome i drugim jezicima, a slavilo je i suslavilo 150 svećenika. Sv. Misu u 11 sati predvodio je

međugorski župnik fra Petar Vlašić, a svečanu večernju sv. Misu u 19 sati predvodio je fra Miljenko Šteko, vikar Hercegovačke franjevačke provincije.

Ovogodišnju svetkovinu posebno su obilježili mnogi bosonogi hrvatski hodočasnici s krunicom u ruci, koji su, nakon mnogih kilometara pješaćenja, tijekom noći pristi-

zali u Međugorje. Međugorske ispovjednice otvorile su svoja vrata za sakrament pomirenja već od 4 sata ujutro, a prva sveta Misa slavljena je u 5 sati. Mnogi inozemni hodočasnici nastavili su svoj višednevni boravak u Međugorju sudjelujući u pobožnostima kod crkve i obilazeći međugorska molitvena mjesta – Križevac i Podbrdo.

IZLOŽBA AKVARELA

Usrijedu 5. kolovoza 2009. u dvorani Majčina sela otvorena je izložba akvarela pokojnoga nizozemskog umjetnika Jana Marinusa Rejnirsa (1927. – 2001.).

Podrijetlom iz protestantske obitelji, cijeli je život kroz svoje zanimanje arhitekta, četrdesetogodišnji bračni život i petero djece, bio u traženju istine. Našao ju je 1984. god., kad je prvi put došao u Međugorje (i poslije toga dolazio 15 puta), u konkretnoj molitvi i vjeri domaćih ljudi i hodočasnika. Od tada još intenzivnije slika, tražeći u prirodi, posebno u valovima i nebu, suptilnost Božjeg lica i pokrete duše. Posebno je u prirodi doživljavao Božju svemoć i veličinu, a u životu je živio svoju žrtvu služnja poslu i obitelji.

Izložbu serije akvarela nastalih za njegovih posjeta Međugorju, s poznatim međugorskim motivima (njih 30-ak), postavio je Mario Vasilj, uz pomoć djelatnika i momaka iz Majčinog sela. Otvorenju izložbe nazočili su predstavnici umjetnikove obite-

lji, njegova žena Jeanette, kćerka Fabienne i dvojica sinova, Pierre i Rocher, te naš župnik fra Petar Vlašić, ravnatelj fra Svetozar Kraljević, načelnik općine Čitluk Ivo Jerkić i mnogobrojni medijski predstavnici.

Paula Tomić

RADNA I DUHOVNA OBNOVA

snimila Paula Tomić

U organizaciji St. David's Relief Foundation iz USA (www.stdavids.org) u razdoblju od 25. srpnja do 7. kolovoza 2009. u Majčinu selu se održao jedanaesti po redu „work camp“. Svrha ovoga dvotjednog projekta je dovesti hodočasnike-volontere koji će tjedan dana raditi na nekom humanitarnom projektu a drugi tjedan na vlastitoj duhovnoj obnovi. Sudionike tradicionalno prate franjevci iz zajednice Franjevačke braće od Obnove (www.franciscanfriars.com).

Prvi tjedan ovogodišnjeg „work camp“ prošao je u radnom druženju sa zajednicom Milosrdni otac, gdje su sudionici, zajedno s mladićima iz Zajednice, radili na uređenju okoliša, sadili sadnice šipka, punili vrećice lavandom, izrađivali krunice i ostale suvenire.

Drugi tjedan su se pridružili tisućama mladih iz cijeloga svijeta na 20. međuna-

rodnom molitvenom susretu Mladifestu. Nakon veličanstvene duhovne okrijepe, u znak zahvalnosti za njihov rad i znatnu financijsku pomoć koju su prikupili za Majčino selo, mladići iz zajednice Milosrdni otac organizirali su zahvalnu večer kojoj su nazočili fratri iz župe Međugorje, sestre franjevke, gradonačelnik općine Čitluk, štitičnici i zaposlenici Majčinog sela, predstavnici TV postaje Marian Vision i prijatelji iz Amerike.

Na kraju ovoga prekrasnog druženja, ravnatelj Majčina sela fra Svetozar Kraljević zahvalio je svima i istaknuo kako je prijateljstvo stvoreno ovih dana kao posijano sjeme koje treba zalijevati. Nadamo se da će iz njezga izrasti prekrasno stablo koje će davati nove plodove prijateljstva.

Paula Tomić

ŠPORTAŠICE U MEĐUGORJU

snimila Dragana Dugandžić

U Međugorju su sredinom kolovoza boravile rukometašice Ženskoga rukometnog kluba „Lokomotiva“ iz Zagreba.

Kapetanci ekipe Nikici Pušić ovo je prvi posjet Međugorju. U razgovoru za Radiopostaju „Mir“ Međugorje Nikica je istaknula kako je lijepo, uz stresne utakmice i treninge uhvatiti malo vremena i doći u ovu oazu mira. Drži kako su plodovi Međugorja brojni ljudi koji dolaze i obraćaju se.

Trener ovog kluba Zoran Mlinarić kazao je kako se u Međugorju osjeti mir i da uvijek rado dolazi.

Ženskom rukometnom klubu „Lokomotiva“ poželjeli smo mnogo sportskih uspjeha u budućnosti.

Dragana Dugandžić

IZ TRANSILVANIE U MEĐUGORJE

Rumunjski franjevac, Bojte Csaba, u Međugorje je prvi put došao koncem srpnja sa svojim subratom fra Karlom Harmathom iz Novog Sada. „U Novom Sadu smo imali duhovne vježbe i fra Bojte je htio hodočastiti Kraljici Mira. Međugorje je u Rumunjskoj i te kako poznato“, rekao nam je fra Karlo.

„Došao sam kako bih se pomolio za 1800 djece o kojima vodim brigu. Naime, u Rumunjskoj smo osnovali Fondaciju ‘Sv. Franjo’, koja od 1992. skrbi o djeci koja su nakon pada komunizma u toj zemlji završila na ulici. Djeca žive obiteljskim životom, a smještena su u 50 mjesta na području Transilvanije. Najveća kuća nalazi se u Devi, gdje u 19 obitelji imamo 200 djece. Ove godine djeca koju smo prvu udomili završavaju fakultete i postaju samostalni ljudi.“

Fra Bojte je, zbog svega što čini, godine 2004. izabran za osobu godine u Mađarskoj, a nakon hodočašća u Međugorje odlazi u Rim gdje će, u povodu franjevačkog jubileja, govoriti o svemu što franjevci u njegovoj zemlji čine za djecu i mlade.

„Gospa u Međugorju okuplja djecu oko sebe i zato je ovamo dobro doći. Nadam se da ćemo se uskoro opet vidjeti“, kazao nam je na rastanku fra Bojte Csaba.

Ivana Miletić

STATISTIKE ZA SRPANJ 2009.

Broj podijeljenih sv. pričesti: 102.000
Broj svećenika koncelebranata: 3.824 (123 dnevno)

BLAGDAN UZVIŠENJA SV. KRIŽA

snimio Tvrtko Bojić

Blagdan Uzvišenja sv. Križa u župi Međugorje tradicionalno se slavi prve nedjelje nakon Male Gospe. Ove godine bit će to 13. rujna.

U čast Svete godine Otkupljenja 1933./34., potaknuti tadašnjim župnikom fra Bernardinom Smoljanom, međugorski su župljani na brdu ponad Međugorja sagradili monumentalni križ visok 8,5 a širok 3,5 metra. U njegovu su križište ugrađene relikvije Isusova Križa dobivene iz Rima, a na križu piše: „IHS - Isusu Kristu, Otkupitelju ljudskoga roda u znak svoje vjere, ljubavi i nade podigoše O. Bernardin Smoljan, župnik, i župa Međugorje. Od svakoga zla oslobodi nas, Isuse.“ Križ je blagoslovljen 16. ožujka 1934., a istoga dana, nakon pokorničke procesije od crkve do vrha brda, u njegovu je podnožju prvi put slavljena i sv. Misa. Toga dana promijenjeno je i ime brda: umjesto dotadašnjeg imena Šipovac, brdo se zove Križevac. Već u rujnu 1935. biskup fra Alojzije Mišić odredio je da se na Križevcu svake godine na blagdan Uzvišenja sv. Križa slavi pučka Misa. Sve do 1981. bio je to blagdan za župljane i prijatelje iz okolnih mjesta, a od 1981. postao je to blagdan za hodočasnike iz cijeloga svijeta. Već u rujnu 1981. na Misi na Križevcu sudjelovalo je oko 60.000 vjernika, a auta i autobusi bili su parkirani sve do iznad Tromede, prema Čitluku i Ljubuškom.

Krunica i pobožnost križnoga puta počinju u deset sati, a sveta Misa na Križevcu je u 11 sati. Kako bi se izbjegla stiska, župljanima i hodočascima preporučamo da se upute na vrijeme.

UMRO FRA BLAGO BRKIĆ

U srijedu, 26. kolovoza 2009. u samostanu na Širokom Brijegu, opremljen svetim sakramentima, preminuo je fra Blago Brkić u 90. godini života, 73. godini redovništva i 67. godini svećeništva.

Obnašao je službu župnog vikara i župnika, a kao misionar je u Kongu u Africi proveo 25 godina. U samostanu na Širokom Brijegu boravio je od 1994. godine do svoje smrti.

Fra Blago je pokopan na širokobriješkom groblju Mekovcu. Svetu Misu zadušnicu vodio je mjesni biskup Ratko Perić, u koncelebraciji s provincijalom fra Ivanom Sesarom, zadarskim provincijalom fra Josipom Soptom, fra Blaginim nećakom, briješkim gvardijanom fra Branimirom Musom, župnikom fra Stipom

Biškom, fra Stojanom Zrnom, misionarom koji je živio i radio s fra Blagom u Kongu, vlč. Tomom Kneževićem iz Misijske središnjice u Sarajevu, ostalim nazočnim gvardijanima te s još oko sedamdeset svećenika.

U uvodnoj riječi biskup je istaknuo fra Blaginu ljubav i odanost prema Crkvi, Redu i Provinciji i njegov univerzalni evanđeoski žar koji se očitovao u 25 godina zauzetog rada u misijama u Kongu. Provincijal je u homiliji „prošao“ fra Blaginim životom opisujući ovog „tihog, samozatajnog, neupadnog, nada sve skromnog, Bogu, Crkvi i Franjevačkom redu potpuno predanog franjeva.“

Tijekom rada u misijama fra Blago je preveo Sveto pismo na kiluba jezik te objavio više knjiga.

MEĐUGORJE NIJE NIŠTA NOVO, ONO JE SAMO NOVI POZIV NA SPAS

Darija Škunca Klanac i te kako je poznata našim čitateljima, poglavito po ulomcima iz njezine knjige *Razumjeti Međugorje*, koju smo nedavno objavili. No, gospođa Škunca Klanac prije spomenute, objavila je i zapažene knjige — *Na izvorima Međugorja* — na francuskom i hrvatskom, te *Međugorje, odgovori na prigovore*, na francuskom, ali i knjige pjesama. Naša sugovornica desetljećima živi u Montrealu, u Kanadi, odakle je stotinjak puta vodila hodočasnike u Međugorje.

Priradio Krešo Šego

Gospođa Škunca Klanac, hvala Vam što ste se odazvali pozivu za ovaj razgovor i, molim Vas, ukratko se predstavite našim čitateljima.

Rođena sam u Novalji na otoku Pagu ne tako davne 1942. godine u obitelji od jedanaestero djece. Nakon sedmero sinova došla sam ja, kćerkica, pa pok. baka reče: „To je dar s neba, nadjenimo joj ime Darija.“ Osnovnu školu sam završila u rodnom mjestu a potom sam otišla u Zadar na daljnje školovanje do mature. Bilo nas je više djece na okupu a o nama se brinuo naš pok. stric, franjevac, poznat i obljubljen od svijeta, fra Robert Škunca. Moj brat fra Bernardin Škunca već se tada školovao u franjevačkom samostanu kao njihov kandidat. Iza završene srednje škole uputila sam se na poziv jedne moje rođakinje u Pariz. Privlačilo me je učenje francuskog jezika i književnosti. U Parizu sam ostala osam godina, živeći uvijek u vjeri i nadi da ću se vratiti u voljenu Hrvatsku. Naišao je, međutim, mladić, Hrvat iz Posedarja, Pero Klanac, pa smo 1968. doputovali u Montreal i tu osnovali obitelj.

Vaš prvi susret s Međugorjem? Kad ste čuli za ukazanja Kraljice Mira djeci u Bjakovićima?

Naš montrealški župnik tih godina, fra Ivan Bradvica, saznao je za tu vijest već prvih dana ukazanja i odmah mi dojavio. Zahvaljujući njemu dobivala sam redovito informacija iz prve ruke.

Što ste u prvim trenucima pomislili na te vijesti?

Znala sam da su ukazanja moguća, ali da se Gospa ukazuje u nekakvom Međugorju, u meni posve nepoznatoj Hercegovini, u to mi je u prvi mah bilo teško povjerovati. Slušala sam poruke, radoznalo prisluškivala govor o tajnama, pratila život te neobične župe, propitkivala se o vidioćima koji nepokolebivo tvrde da vide Gospu, te poželjela i sama otići na lice mjesta, osvjedočiti se, upoznati tu priču, opipati neopipljivo...

Često smo ljeti išli u Hrvatsku u posjet svojim. To su za nas bili nezaboravni praznici, posebno kolovoz 1984. god. kad smo odlučili posjetiti Međugorje, otići Gospi u pohode. Već su njezine poruke vjere, mira i pomirenja, molitve i pokore, ulazile u naš život. I onda se dogodio taj čudesni susret, radosni doživljaj zagrljaja punine popraćen bujicom suza koje su potekle iz moje nutrine kao iz nekoga živog vrela. Postajem odjednom svjedokom nečega jedinstvenog, velikog, sveobuhvatnog, božanskog...

Uskoro ste počeli dovoziti hodočasnike — Ocean ste preletjeli preko stotinjak puta — kako se dogodilo da to počnete raditi?

Nakon povratka u Montreal s materijalom kojeg smo u dva dana boravka u Međugorju uspjeli prikupiti, Pero je napravio prigodan videofilm kojeg smo počeli pri-

kazivati na različitim mjestima i skupovima. Zanimanje za Međugorje sve je više raslo. Jedna nas je skupina zamolila da je vodimo do Međugorja, budući da govorimo hrvatski. Odlučili smo da će prvi otići Pero. Na povratku mi reče: „Znaš što, ja mislim da nemam dovoljno živaca za taj posao. Ukaže li se još jednom prilika, slobodno idi ti.“ Predao mi je hodočasnički štamp u ruke, dao mi povjerenje i potporu, a prilika se malo zatim pružila. Bez njegove privole ne bih zacijelo nikada mogla zamisliti da ću još za njegova života prijeći Ocean stotinjak puta. Ni on ni ja nismo bili svjesni u što se upuštamo. To je za nas oboje izraslo u pravu misiju. Pero me sada prati s nebeskih visina, a misija se za mene nastavlja do Božje volje.

Božja milost rasterećuje hodočasnike. Zasiurno je iznimno iskustvo biti vodičem hodočasnika. Sretate različite ljude, ljude s toliko potreba. Kakva su Vaša iskustva s njima, što ih motivira da se odluče na tako daleko putovanje, što najviše očekuju od Međugorja?

Odmah sam se osjećala ugodno u tom poslu premda je od mene zahtijevao velike žrtve jer su djeca još bila mala. U predratno vrijeme skupine su bile brojčano jako velike, sto, sto pedeset, dvjesto i do tristo pedeset hodočasnika odjednom. Osobni je kontakt bio teži, ali cjelokupno to iskustvo Božjeg naroda u hodu ispunjalo nas je ljubavlju jednih prema drugima i našoj zajed-

ničkoj Majci koja nas tako radosno dočekuje i prihvaća. Nakon rata skupine su se smanjile pa mi je bilo lakše organizirati i ispuniti program.

Ništa na svijetu nije zagonetnije od ljudske osobe. Na putovanjima u skupini ona se ođaje i otkriva više nego li u običnom životu. Dolaze do izražaja njezine dobre i loše strane, njezina snaga i krhkost, a ponajviše njezino ranjeno srce i iskonska težnja za mirom i srećom. Svaki je hodočasnik jedincat i neponovljiv. Svaki put, pa bilo to i po stoti put, krećem iznova i u novo. U toj školi ljubavi kao vodič sam neprestano morala učiti kako, poput Isusa i Marije, s više ljubavi pričati svomu bližnjemu. To su plodonosna iskustva vjere od kojih se ne možeš zamoriti. Svako je Božje dijete nepoznanica dok ne osjetiš kucanje njegova srca izbliza. U osobnom susretu s tisućama hodočasnika doživjela sam neizmerno bogatstvo karizme koju svatko na svoj način posjeduje.

Začuduje me još uvijek zašto ljudi hrle u Međugorje. Što tu privlači Indijanca iz dalekoga kanadskog sjevera da se odluči na put. Deset se sati vozi do Montreala, a onda još dvadeset i četiri sata do Međugorja. Vjera, živa vjera! Daljina za njih ne pred-

stavlja nikakvu prepreku. Kad nam govore o svom životu, to je doslovno življenje Evandjelja u jednostavnosti i siromaštvu. Oni čuju Marijin zov i odazivlju se, sigurni da ih ona potpuno razumije i ljubi.

Kakav hodočasnik dolazi, a kakav se vraća nakon hodočašćenja, u svoju obitelj i sredinu?

Mi u Međugorju ostajemo najmanje devet dana, koliko nam je potrebno da se postupno uključimo u svakidašnji život župe i ispunimo program u obliku devetnice i duhovne obnove. Uglavnom imamo jednog ili više svećenika u skupini. Shvatila sam od početka da treba usporiti kako bi se ušlo u sebe i uskladilo s dinamikom svetišta. Ja skupinu samo pratim i upućujem, a sve ostalo je Gospin posao.

Hodočasnik odlazi na put pun pitanja, znatiželje i neizvjesnosti. Prije nego li dobiva odgovore na svoja pitanja, on postižava mir, opušta se i počinje drugačije razmišljati. Pitanja i odgovori pretvaraju se u rasterećenje u nošenju svakidašnjih križeva. Oni nisu više samo teret, muka, bol. Kroz njih je prostrujala Božja milost u molitvi, klanjanju, ispovjedaonici, euharistiji... zajedno s Marijom. Hodočasnik se vra-

ća radostan i ispunjen željom da i drugima prenese to svoje iskustvo, doživljaj, dar, milost, iscjeljenje.

Jeste li svjedočili razočaranjima tih ljudi, zapravo, je li ih bilo? Ako jest, od čega su dolazila?

Razočaranja su neizbježna i vode do zdravijeg rasuđivanja. Što su iščekivanja veća, razočaranja mogu biti dublja. Neki misle da je u Međugorju sve savršenije i bolje negoli u našim životnim sredinama. No ubrzo primijete kako su, sve do samog svetišta, ulice pune trgovina. kako tu i tamo nedostaje reda i uljudnosti; kako su se neki obogatili na račun drugih. Kako svi ne poštuju raspored u Svetištu. Kako ovo, kako ono... O svemu tome međusobno i otvoreno razgovaramo. A onda dolazi do otvaranja srca, do još dubljeg pogleda u sebe, u svoj vlastiti život, do pitanja „a tko sam i kakav sam, zapravo, ja?“ Svedemo se na bitno i još jače se približimo Isusu preko Majke. U njezinoj otajstvenoj tišini srca počinjemo shvaćati volju Božju i njegove planove za ovo mjesto, za svakoga od nas, za čitavo čovječanstvo.

(Nastavlja se)

PRODUBITE SVOJU VJERU I RASTITE U NJOJ

Biskup dr. Thomas Elavanal, biskup je Siro-malabarske katoličke biskupije Kalyana u Indiji. Vjernici su tzv. Tomini kršćani, koji u bogoslužju upotrebljavaju siro-malabarski obred. Biskupa Elavanala upoznali smo za njegova prvog hodočašća u Međugorje, u lipnju ove godine. Spremo se odazvao pozivu za razgovor, koji smo započeli pitanjem kad je čuo za Međugorje.

Sanja Pehar

Za Međugorje sam čuo vrlo davno, još kao mlad svećenik. Nisam imao mnogo informacija, ali sam čuo da se Gospa ukazuje i da dolazi mnogo hodočasnika. Stoga sam uvi-

jek imao želju doći ovamo, a ta se želja ostvarila zahvaljujući skupini prijatelja koji žive u Frankfurtu i koji su me pozvali da s njima hodočastim u Međugorje.

Koliko je Međugorje poznato u Indiji?
Međugorje je, zasigurno, u Indiji poznato među svećenicima, časnim sestrama i, naravno, biskupima. Teško mi je reći koliko narod zna za ukazanja Kraljice Mira, no znam da su neki vjernici hodočastili Kraljici Mira.

Što Vas ovdje oduševljava?
Hodočastio sam u Lurd, Fatimu i, sada, u Međugorje. Vidim da ljudi dolaze s velikom vjerom, i ta vjera je posebna, produbljena, ona preko Blažene Djevice Marije otvara ljude za Božje milosti.

Je li Međugorje drukčije od ostalih hodočasničkih mjesta?

Svako mjesto je jedinstveno. Ponovit ću ono što sam rekao hodočasticima u propovijedi na svetoj Misi. Sumnjao sam hoću li se moći popeti na Podbrdo jer imam probleme s disanjem. No, dok sam se penjao, nisam imao nikakvih problema. Vjerujem da mi je Gospa pomogla.

U Međugorju je mnogo Božjih znakova koji su tu da prodube našu vjeru. Bio sam na klanjanju, crkva je bila puna vjernika. Gledao sam kako ljudi mole s mnogo žara i pobožnosti. Rekao bih da je tako zahvaljujući Mariji, koja ljude privlači, zove i vodi k Isusu.

Jeste li upoznati s Gospinim porukama?
Kad smo došli u Međugorje, čuo sam da Gospa preko vidjelaca daje poruke. Budući da sam hodočastio u Međugorje, zainteresirao sam se za njih, čitat ću ih i slijediti što Gospa od nas traži. Živimo u vremenu u kojemu trebamo oslušivati Božji i Gospin govor.

Vaša poruka čitateljima?
Zahvaljujući dolasku ovamo produbila se moja vjera i uvjerenje da se Blažena Djevice Marija ukazuje. Želi govoriti svakomu od nas, poziva nas na mir u srcu, mir između ljudi i mir s Bogom. Uči nas kako moliti, uči nas vrijednosti sakramenata, poziva na ispovijed i slavljenje euharistije. Te poruke trebamo prihvatiti. Gospa nas voli i želi da jednoga dana budemo s njom u raj. Zato se odazovimo pozivu Međugorja i Blažene Djevice Marije. Moja odluka donesena u Međugorju – ako sam dosad molio jednu kronicu, molit ću više, štovat ću Gospu više. Na to pozivam i čitatelje, produbite svoju vjeru i rastite u njoj. To je moje iskustvo Međugorja.

PATNJA MOŽE POSTATI RADOST, A KRIŽ – PUT RADOSTI

Lidija Paris

Isusa nitko nije natjerao na križ. Isus je svjesno, svojevolumno i slobodno na se uzео križ jer je Bog u tijelu čovjeka želio pobijediti zlo koje čovjeku prijete. Rekao je: „Polažem život svoj da ga opet uzmem. Nitko mi ga ne oduzima, nego ja ga sam od sebe polažem. Vlast imam položiti ga, vlast imam opet ga uzeti“ (Ivan 10,17).

Isusova Muka je njegov Izlazak, njegov Egzodus čije se ispunjenje događa po Križu. O tome je kod Preobraženja razgovarao s Mojsijem i Ilijom kada su se ukazali u slavi i razgovarali s njime o njegovu Izlasku, koji se imao ispuniti u Jeruzalemu (Luka 9,31). Isus je znao. „Izišao sam od Oca i došao na svijet. Opet ostavljam svijet i odlazim Ocu“ (Ivan 16,28).

Čas proslave

Jedan od dvanaestorice ga je izdao, vođa dvanaestorice ga je zatajio, Zakon ga je osudio kao bogohulitelja, Rimljani su ga smaknuli kao zlotvora. Iako je prema smrti kročio božanski, Isus nije umro nadljudski. Nije se kao plijena držao svoje jednakosti s Bogom, nego je sam sebe „opljenio“, kaže Pavao, uzevši lik slugе, postavši ljudima sličan... ponizio je sam sebe (Filipljanima 2,6-8). Svjestan onoga što ima doći, kada najavljuje svoju Muku i smrt Isus ipak govori o svojoj proslavi: „Došao je čas da se proslavi Sin Čovječji“ (Ivan 12,23-26).

Isus ne želi da imamo osjećaj krivnje

Isus nikada nikoga nije optužio za svoje raspeće: ni Rimljane, ni Židove, ni svoje učenike, čak ni Judu. Nije za nas umro da bismo zbog toga imali osjećaj krivnje. Bog nije poslao Sina na svijet da sudi svijetu, nego da se svijet spasi po njemu (Ivan 3,16.17; 17,23). Isus ni od koga nije tražio da poput njega na svojim ramenima ponesе križ cijeloga čovječanstva, nego svakoga poziva da uzme svoj križ i da njega slijedi. Ne da juri pred njim, nego da ga slijedi (Marko 8,34; Matej 16,24).

Po patnji - plodnost

O patnji, Isusovoj ili ljudskoj, ne bi se smjelo olako govoriti. Ona nas zadesi kada ju ne očekujemo. Možemo je odbijati, od nje se braniti, na nju možemo otvrdnuti, možemo postati bezosjećajni, ozlojeđeni ili razjareni... možemo trpjeti mrzovoljno, a možemo trpjeti i s ljubavlju... kada trpimo s ljubavlju, trpimo manje! Zbog svoje patnje možemo početi kažnjavati sve one koji nas okružuju, ali na taj način samo množimo patnju...

Križ možemo izbjegavati, križ možemo podnositi, križ možemo i zagrliti. Umaci mu ne možemo. Ako ga izbjegavamo, život ćemo u strahu da nas ne sustigne. Ako ga samo podnosimo, mogli bismo postati

ogorčeni. Ako ga pak svjesno prihvatimo i objema rukama zagrlimo, mogli bismo otkriti plodnost i radost. Kada bismo poput Isusa mogli reći: „Nitko mi ne otima moj život, ja ga slobodno darujem“, vidjeli bismo razliku...

Po križu - radost

„I križ je bio u Božjem planu kada ste ga sagradili“, rekla je Gospa 30. kolovoza 1984. „Idite na Brdo i molite pred križem. Potrebne su mi vaše molitve...“. 20. veljače 1986. rekla je: „Dajem vam posebne milosti, a Isus posebne darove s križa. Uzmite ih...“, a 25. rujna 1996.: „Molite, da shvatite da patnja može postati radost i križ put radosti.“

Da patnja može postati radost, a križ – put radosti? Tvrda je to besjeda, rekli bi Isusovi učenici. Tvrda je to besjeda, možemo i mi reći danas, ali Marija zna o čemu govori. Ona je stajala uz križ Isusov, pod križem je postala univerzalna Majka svih vjernika (Ivan 19,25-26). Poslije Muke i Raspeća uslijedilo je Uskrsnuće, Uzašašće, izljev Duha Svetoga... radost koja nadilazi svaku moguću ljudsku radost i utjehu. Onaj koji nas je stvorio, taj nas je i otkupio. Njegova proslava i naša je proslava, jer je upravo za to došao na svijet.

„Draga djeco, otvorite se Bogu i predajte mu sve svoje poteškoće i križeve, da bi Bog sve pretvorio u radost.“ (25. srpnja 1989.)

MOLITVA ZA ODVAZNOST

Antoine de Saint-Exupery

"Gospodine, ne molim te za viđenja i čuda,

Molim tek snagu za život svakodnevnici.

Pouči me umijeću malenih koraka.

Misli mi razbistri, učini me

snalazljivim/vom,

Nauči me ugrabiti pravi trenutak.

Daj da vidim kako je sve u životu važno.

Jakosti mi daj za red i pravu mjeru,

Da ne klizim kroz život poput rasipnika,

Već vrijeme svoje da mudro

raspoređujem,

Pa, ipak, da umijem prepoznati trenutke

bogate sjajem, ljepotom i milinom

i odvojiti časak za užitek srca i duha.

Pomozi mi spoznati da ne koristi sanjati

- niti o prošlosti, ni o budućnosti,

te da je najvažniji sadašnji trenutak

i da sve što slijedi učinim najbolje.

Očuvaj me obmane kako život treba
glatko teći.

Trijezan mi uvid podari u istinu

da su poteškoće, porazi i padovi,

neuspjesi, boli pa i katastrofe

na stazi žića

vjerni pratioci

uz koje naša bića

sazrijevaju i rastu."

MILIJUNAŠ S ULICE

fra Mario Knezović

Prosлавljeni film „Milijunaš s ulice“, koji je nagrađen s osam Oscara, ima svoj nastavak na ulicama sirotinjskoga dijela Mumbaija u Indiji, gdje je glavni film i snimljena. Čudno je naime kako glavni likovi toga bogato nagrađenog filma danas žive u bijedi kao i prije snimanja. Slava im nije pomogla da se domognu kruha. Beskućnici su. S druge strane redatelj i produkcijska kuća svoje su milijune utrostručili. Svijet se pita: Kako je to moguće? Gdje je pravednost u raspodjeli dobara? Opet se svijet bogatih perfidno izrugao svijetu siromašnih. Iskoristio ih i unovčio.

Odnos bogatstva i siromaštva oduvijek je bilo pitanje koje izaziva analize i golica ljudsku misao. Taj odnos prelazi socijalnu i egzistencijalnu dimenziju. To je općeljudsko pitanje koje, prije svega, ima duhovne konotacije. To je pitanje pravednosti. Zato, kad Isus govori o bogatstvu nikad ne oslanja svoju misao na materiju, imanjanje kao količinu, nego na odnos prema onomu što imamo. Najzvučniji Isusov govor o bogatstvu i bogatašima izrečen je u Lukinom i Matejevom evanđelju, gdje Isus kaže: „Lakše je devi kroz uši iglene nego bogatašu u kraljevstvo Božje.“ (Lk 18,25). Ova Isusova izreka povlači za sobom logično pitanje: Tko je bogataš i na koga se ovo odnosi? Pogrešno bi bilo odmah usmjeriti misao na one koji imaju novaca, kuće, poduzeća... Jer po tom slijedu misli značilo bi da će si-

romah, samo zato što je siromašan, biti nagrađen i baštiniti kraljevstvo Božje. Očito se, kad Isus ima na umu bogatstvo, prije svega želi skrenuti pozornost na odnos prema onomu što imamo. Jer u stvarnosti može postojati bogat čovjek, i takvih ima, koji je pun milosrđa i ljubavi za potrebne, a isto tako može postojati i siromah koji je nezasitan, nezadovoljan, nepravedan i koji želi živjeti od statusa siromaštva.

Dakle, gotovo da možemo izvesti zaključak kako bogatstvo samo po sebi nije zaprjeka za vječnost, kao što ni siromaštvo samo po sebi nije povlaštena ulaznica u vječnost. Ovdje se radi o dubljem odnosu, o navezanosti, zarobljenosti, sebičnosti, opsjednutosti onim što posjedujemo. Očito se ne može proći kroz „iglene uši“ s puno stečenoga što nas zarobljava i onesposobljava vidjeti svijet, brata pokraj sebe, siromaha srcem solidarnosti i ljubavi. Bogatstvo je potencijalna opasnost da u smislu oholosti postanemo „deve“. Zato Isus izgovori jednom od bogataša koji je počeo uživati i čuvati stečeno: „Bezumniče! Već noćas duša će se tvoja zaiskati od tebe.“ (Lk 12,20). Sve shvaćati kao nezasluženi milosni dar Božji put je koji oslobađa od svake misli o zaslugama, sposobnostima u odnosu na one koji nemaju. Biti „siromašan duhom“, kako uči blaženstvo, najbolji je smjer na putu spasenja, bez obzira na punu ili praznu lisnicu.

IZ RAZGOVORA O BOŽANSKOJ PROVIDNOSTI

Preslatki moj, Gospodine, obazri se milostivo i dobrostivo na ovaj narod i na otajstveno tijelo svoje Crkve, jer veća će slava biti tvome svetome Imenu ako oprostiš tolikom mnoštvu stvorenja negoli da oprostiš jedino meni, bijednoj, koja toliko puta uvrijedih Tvoje veličanstvo.

Kako se mogu utješiti ako vidim da ja uživam život, a da je tvoj narod u smrti?

I ako vidim tamu grijeha u preljubljenosti tvojoj Zaručnici, tamu nastalu zbog mojih prijestupa i prijestupa drugih tvojih stvorenja?

Želim, dakle, i molim Te za posebnu milost, da to učini ona neizreciva ljubav koja je potaknula Tebe da čovjeka stвориš sebi na sliku i priliku.

Koji li je bio uzrok da si čovjeka na toliko dostojanstvo postavio? Zacijelo, jedino neprocjenjiva ljubav kojom si u sebi samome gledao svoje stvorenje i kojega si ljubio.

No, jasno spoznajem da je zbog krivice grijeha stvorenje izgubilo dostojanstvo na koje si ga bio postavio.

No, Ti, ljubavljivo potaknut, želeći sa sobom dobrostivo pomiriti ljudski rod, dao si nam riječ svoga jedinorođenoga Sina, koji je uistinu bio među nama kao Tvoj zastupnik i posrednik.

On, naša pravda, kaznio je i na sebi nosio naše nepravde i opačine iz poslušnosti koju si mu ti, vječni Otac, naložio kad si odredio da uzme naše čovještvo.

O neprocjenjiva li bezdana ljubavi! Koje je srce tako tvrdo da se ne bi ganulo promatrajući kako je tolika uzvišenost sišla sve do dubine i odbačenosti našega čovještva?

Tvoja smo slika, a ti naša, zbog jedinstva koje si u čovjeku ostvario skrivajući vječno božanstvo bijednom tamom i zaraženom tvari Adamova tijela.

Odakle to proizlazi? Jedino iz Tvoje neizrecive ljubavi! Stoga tom neprocjenjivom ljubavlju ponizno prosim tvoje veličanstvo svim silama svoje duše da svojim bijednim stvorenjima dobrostivo iskažeš svoje milosrđe.

(Sveta Katarina Sijenska, djevica)

MIROTVORAC U BOLONJI (VII.)

Autor romana "Mirotvorac u Bolonji", fra Bernardin Škunca, opisuje mirotvorno djelovanje sv. Franje Asiškog. Roman je u jezgri utemeljen na izvješću Tome arhiđakona Splićanina, koji je u vremenu dolaska sv. Franje u Bolonju (Italija) studirao pravne znanosti. Autor je u obliku povijesne kronike opisao očekivanje pokornika iz Asiza, što se odvija u obliku razgovora o pohotama, o podjeli ljudi na više i niže, o zlu rata, o ljepoti mira i dobra među ljudima. Svečev nastup na velikom gradskom trgu, sa željom da pomiri zavađene i zaraćene građane, izveo je potresna obraćenja i međusobno mirenje.

Fra Bernardin Škunca ovogodišnji je dobitnik ugledne nagrade "August Šenoa" za roman "Mirotvorac u Bolonji"

Pellegrinu je sve to posvjestilo ionako znanu činjenicu, onu o 'evanđeoskom dragulju' Klare Asiške. Prenio nam je znakovito zapažanje i pripovjedio poučnu zgodu o toj čudesnoj koludrici iz Svetoga Damijana podno Asiza, nadaleko čuvenoj po svetom životu i čudesnim djelima. Pellegrino je zborio na sebi svojstven način, uvjerljivo, čak zanosno, vazda naklonjen cjelovitoj evanđeoskoj slici življenja kršćanske vjere.

„Klara Asiška je shvatila očito po primjeru Franjinu da se potpuna sloboda duha rađa iz istinski slobodno shvaćenog i slobodno prihvaćenog siromaštva i poniznosti. Ona, nekoć ugledna i lijepa djevojka bogata rođa, doživjela je duboku zarobljenost, zatvorenost i neosjetljivost bogate gospode i njihovih gospođa, njihovih kćeri i njihovih sinova, prema okolini, napose prema siromašnima i malenima. Vidjela je da život u obilju zatvara krug iskrenoga druženja među ljudima i da bogatstvo ne donosi istinsku sreću. Uočila je da življenje u pohotama i požudama guta i njih same, naime, zatvorene bogataše i sve oko njih. Takav put kako je ocjenila nije Božji put. Iz njega valja izići, pa i pobjeći, ako treba, kako se to sa njom i dogodilo. Dramatičan bijaše taj bijeg od obitelji, kao, uostalom, i onaj Franjin, kada ga se je otac javno odrekao kao sina, na gradskom trgu, pred poglavarstvom grada Asiza i pred asiškim biskupom.

Znajte, prijatelji, Klara je spoznala da se pohote života mogu nadići u dragovoljno prihvaćenom siromaštvu i molitvi, u ljubavi prema Bogu i prema ljudima, u slobodi Duha, bez ikakve tjelesne ili duhovne prisile. Klara je na poticaj pokornika Franje izabrala upravo takav put, i to bez ostat-

ka, posve predano. U takav je životni poziv ušla oduševljeno i za sobom povukla velik broj djevojaka svih staleža, prozvanih 'Siromašnim gospođama' zbog skoro neshvatljive ljubavi prema izabranom siromaštvu. Dok razmišljam o tom neobičnom pozivu i poslanju, učini mi se često da je Klara, u sili Duha, htjela živjeti suprotnost u odnosu na krug 'maiores' i 'nobiles' ('visokih' i 'plemenitih'), osobito s činjenice da takvi žive u raskošnosti i objestima, u potpunoj neosjetljivosti za ljude oko sebe, da im je, prema riječi apostola Pavla, bog trbuh, a slava u sramoti.

Franjo i Klara odlučno izabiru drugi put. U dubini, to je put Gospodina Isusa koji je iz božanske ljubavi prema čovjeku, siromašan kao što je siromašno dijete, bio položen u jaslice, siromašan živio u ovome svijetu i gol je visio na križu iz ljubavi prema nama. Riječi su to same Klare Asiške, koje se prenose od usta do usta, prepisuju se i dijele se dušama koje su željne obnove u Duhu Kristovu.“

„Čuje se“, reče magister Tiberio, „da je njezin samostan u Svetom Damjanu, između Svete Marije Andeoske i Asiza, pun zanosnih djevoja što žive po potvrdi. No broj je njihov, kako znadete, ubrzo tražio osnivanje novih samostana Siromašnih gospođa ili Malih sestara, kako se još one vole zvati. Već su utemeljile samostane u Santo Sepolcro di Monticelli kod Firenze, u Svetoj Mariji kod Siene, u Svetoj Mariji Pravilu koje napisa sam Franjo, a Gospodin papa kod Peruggie, u Svetoj Mariji di Gattaiola, i drugdje.“

„Nego, dopustite učeni magistre“, kaza s uobičajenom jasnoćom Pellegrino, „da istaknem još jedan naglasak koji prepoznajem u siromašnih gospođa Klare Asiš-

ke, koji naglasak je, u bitnome, od samoga pokornika Franje, tog duhovnog pokretača novoga puta u krilu svete majke Crkve. Riječ je o spoznaji koja je, uvjeren sam, od opće važnosti za sve ljude. Ovo mi se u njih čini bitnim: svako zatvoreno tjelesno i materijalno obilje protivno je čovjekovu rastu u otkrivanju Božjih tajni, objavljenih u utjelovljenom Sinu Božjemu.

Da, doista, čovjek koji živi u tjelesnim užicima bez ljubavi i odgovornosti, i čovjek koji živi u raskoši bez suodnosa prema drugim ljudima, mrtav je kao čovjek, mrtav je kao dijete Božje i kao slika Božja. Sve što je uzvišeno i duhovno, sve što je okrenuto prema Bogu i bližnjemu, u takvih pohotnih ljudi umire. Preostaje im samo carstvo pohota i na kraju smrt njih samih s njihovim pohotama.“

„To je, dakle, Klarina, odnosno Franjina duhovna intuicija“, s udivljenjem reče Toma.

„Odatle i ona Klarina životna lauda koju i Franjo i Klara naslovljuju riječima 'naša Gospođa presveta Siromaština'.

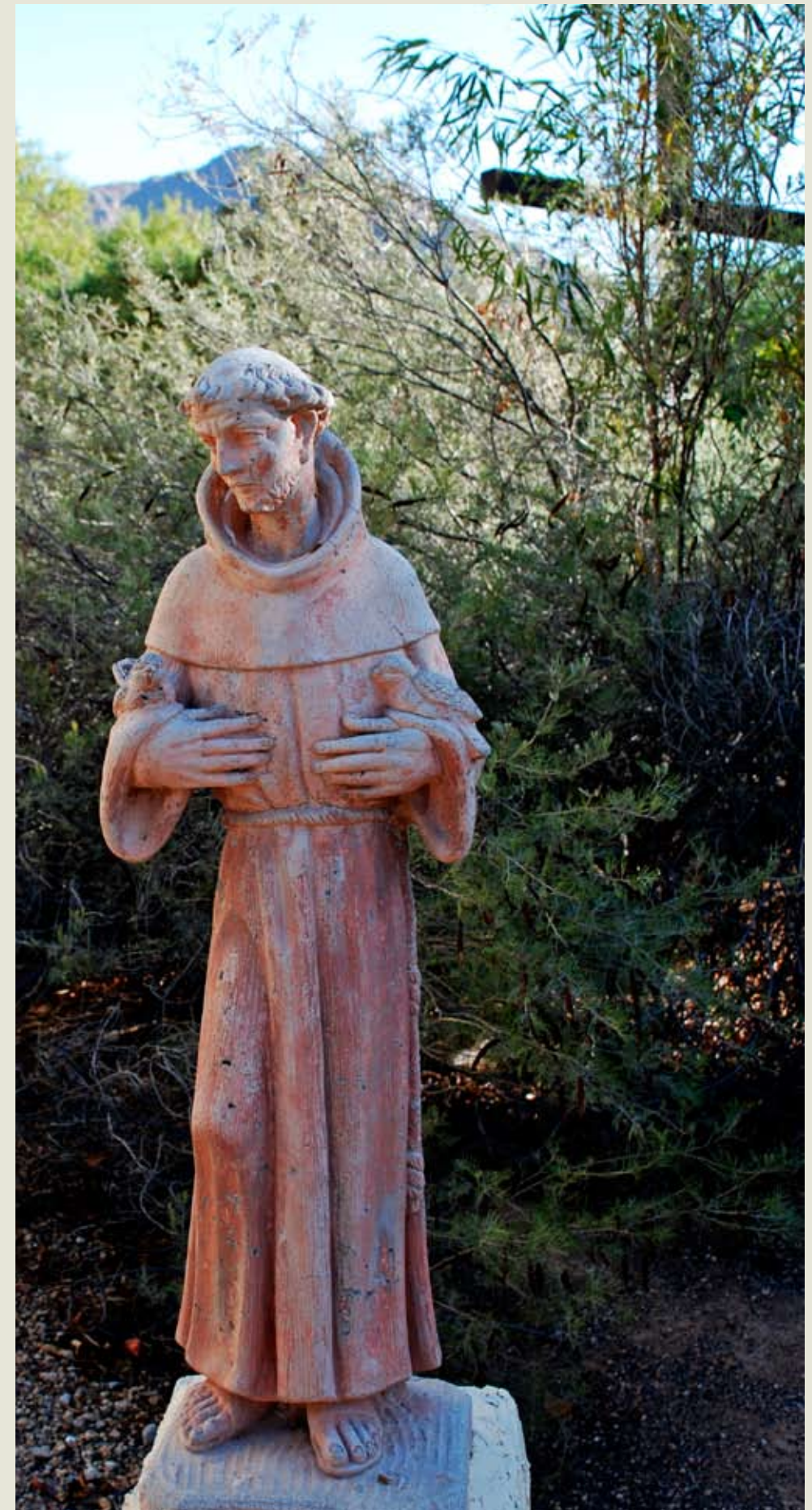
Ta njihova neshvatljiva zaljubljenost u siromaštvo krije, vjerujte, prijatelji, nešto fundamentalno, nešto što bih mogao izraziti ovim riječima: kada bi se dogodilo da svi ljudi na zemlji mogu živjeti u obilju svih materijalnih stvarnosti, znajte, ni u tom slučaju obilje ne bi bilo dobro za čovjeka. Time bi se riješila samo određena socijalna jednakost. Ali ne, to nije dovoljno za istinski čovjekov rast kao djeteta Božjega i kao bića obdarena dušom. Čovjeku je, naime, da bi bio u potpunosti čovjek, potrebna 'stega' u korištenju tjelesnih i materijalnih dobara. Stega, razumijete! Stega, da bi Duh Gospodnji mogao djelovati. To su najdublje shvatili i prihvatili Franjo

i Klara“, s posebnim naglaskom napomenu Pellegrino.

Tiberio je, uvažavajući Pellegrinovo razmišljanje, mudro primijetio:

„Do takve spoznaje čovjek se može dovinuti samo u otvorenosti Duhu. Jer, ostane li čovjek u dominaciji pohota, takva mu je spoznaja ne samo odbojna, nego i neshvatljiva. Naravnom razumu je, naime, neshvatljiva, zato i prečesto neprihvatljiva. Nužno je dizati se u nad-naravno, u Božji svijet, u Kristovo kraljevstvo. Osim toga, ako čovjekov razum (ratio), odvojen od dva druga bitna čovjekova duhovna biljega, naime, od slobodne volje i glasa savijesti (liberum arbitrium et vox conscientiae), te jednako tako od čovjekovih osjećaja (sensus spiritualis, sensus carnalis, sensus cordis, sensus animae, sensus intellectualis. Duhovni osjećaj, tjelesni osjećaj, osjećaj srca, osjećaj duše, intelektualni osjećaj) i od čovjekovih nagona za seksualnošću, za hranom, za imanjem... (passiones), tih divnih Stvoriteljevih darova čovjekovu biću, ne prigrli tu svoju duhovnu vertikalu, događa se zlo najtežih razmjera: pohote, podržane razumom, dobivaju krila bezumlja i plode opasnim posljedicama za čovjeka sama i za njegove bližnje. Međusobno se suglasje između razuma, slobodne volje i savijesti može dogoditi u stezi vjere i ljubavi. Stvoritelj nas je, naime, obdario darovima same svoje vlastitosti: darom slobode i darom savijesti, ali i sviješću, odnosno svjetlom razuma, da se bez duhovne stega, bez vjere i ljubavi, izlažemo potonuću svojega bića.“

„Stega, da, potrebna je duhovna stega... I savijest nas opominje na potrebu stega, savijest koja je Božji pečat u našem biću. Savjest je Božje svjetlo za naš razum i za našu slobodnu volju. Savjest je 'urođeno evanđelje u nama', kako voli kazati učeni presvijetli Antun. To je put za sve ljude. Pravac koji se ne smije zaobići. Ali, pritom želim reći još ovo: ne treba misliti da su svi ljudi pozvani na isti put spomenute stega. Koludar i koludrica, redovnik i redovnica, u takvu se putu mogu i trebaju isticati. I biskup, dakako, jer je sveopći voditelj duhovnoga puta. I svi duhovni pozivi u krilu svete majke Crkve. Ljudi, pak, koji žive u svjetovnim pozivima i staležima tu će stegu živjeti u duhu Evanđelja, prema razini milosti koja im je dana i za njih dobra“, protumači svoju misao poneseni Pellegrino.

UKAZANJA U CAPRIANI (ITALIJA)

Godine 1833. Presveta Djevica ukazala se Domenici Lazzeri dok je radila u polju. Otada je Domenica imala i druga

Gospina ukazanja i nebeska viđenja. Primila je stigmat (rane) i tajnovitu bolest koju je podnosila do smrti.

fra Karlo Lovrić

Prije nego nešto kažem o samom mjestu Capriani, želio bih podsjetiti da je u dva posljednja stoljeća, diljem svijeta, bilo 86 Gospinih ukazanja. U Italiji ih je bilo najviše (42), zatim slijedi Francuska (7), Njemačka (4), Belgija (3), Portugal (2), Nizozemska (2), Venezuela (2), Slovačka (2), Poljska (2), SAD (2), Grčka (1), Španjolska (1), Irska (1), Kina (1), Japan (1), Brazil (1), Vijetnam (1), Egipat (1), Nikaragva (1), Ruanda (1), Sirija (1), Argentina (1), Nigerija (1), Češka (1), Slovenija (1), Ukrajina (1), Mozambik (1) i Međugorje. Crkva je neka ukazanja priznala: Paris, Pontmain, Pellvisin, La Salette, Lourdes, Laus, Beauring, Banneux, Fatima, Kibeho, Amsterdam... a neka su još u tijeku i na čekanju.

Svakog četvrtka krvarilo

Capriana je danas jedna od manjih općina u dolini Fiemme i sigurno najudaljenija s obzirom na glavno mjesto Cavalese. Nalazi se na 1000 m n/m i ima oko 600 stanovnika. Zato ga manje i posjećuju turisti koji svake godine obilaze Dolinu. Ali nije bilo uvijek tako.

Na početku prošloga stoljeća Capriana je bila glasovitija od drugih mjesta, jer se u ovom mjestu rodila, živjela i umrla MARIA DOMENICA LAZZERI, zvana „Beata Meneghina“. Rodila se 16. ožujka 1815. i 14 godina živjela nepokretna u krevetu, bez pića i jela, stigmatizirana. Umrla je u 33. godini (Isusove godine) 4. travnja 1848. Posljednjih 15 godina mnogo je trpjela pa je dobila ime „Žalosna iz Capriane“. Svakoga četvrtka krvarilo je iz njezinih ruku i nogu, iz boka i iz više od 40 rupica na glavi. Imala je dar prisutnosti na više mjesta u isto vrijeme, dar predviđanja, dar poznavanja jezika koje nikada nije učila. Čula je u svom krevetu što se negdje daleko govorilo (propovijedi u svetoj Misi ili pak psolve i ružne riječi o Bogu ili o njoj). Posjećivale su je slavne osobe iz Italije, Francuske, Engleske pa čak i iz Australije: liječnici, pobožni katolici i nekatolici, filozofi i obični puk. Svi su od nje odlazili puni vedrine, mira... uvjereni da su se rastali sa sveticom. I

svatko je od njih ostavio pismeno svjedočanstvo o tome susretu.

Poslije godina zaborava i šutnje, 4. travnja 1995. nadbiskup iz Trenta, Giovanni Maria Sartori, slavio je u župnoj crkvi u Capriani početak procesa proglašenja blaženom Sluškinje Božje Marie Domenice Lazzeri.

Patnja vodi do uskrsnuća

Pred tajnom patnje, prisutne u životu svakoga ljudskog bića, cijeli život ostaje samo strah. Zlo u svim njegovim komponentama

– fizičkoj, moralnoj i psihičkoj, za filozofe je jedan problem, a za Krista i kršćane je neprijatelj, sablazan, provokacija. Zlo ne treba tu mačiti, treba ga pobijediti. Sam Isus otvara oči slijepcu, iako je bila subota.

Isus kaže da je došao radi izgubljenih, bolesnih i grješnih. Na sva pitanja zašto patnja, odgovorio je Bog nesretnom Jobu: „Tko si ti da tražiš od Boga objašnjenje?“

Treba prihvatiti da ljudski putovi nisu Božji putovi. Bog ima veoma pozitivan odnos prema patnji. On čak prihvaća patnju kao nužan put. Idući u Emaus, tumači Isus

svojim učenicima: „Nije li trebalo da Krist sve ovo pretrpi i da ude u svoju slavu?“ A apostolima: „Ako zrno pšenično pavši na zemlju ne umre, ostaje samo; ako pak umre, donosi mnogo roda.“

U Isusovom iskustvu patnja vodi do uskrsnuća; smrt daje obilni plod otkupljenja svijeta. Patnja je neuništiva stvarnost. Ona je tijekom povijesti za neke bila povlastica, što se takvim pokazalo tek poslije njihove smrti. Podsjetimo na neke: sv. Franjo Asiški, sv. Pio da Pietrelcina, sv. Rita iz Cascie, bl. Margherita Bays, bl. Anna Katarina Emmerick, sv. Gemma Galgani. Njima se može pridodati Sluškinja Božja Domenica Lazzeri, posljednje od petero djece Margerite i Bortola Lazzerija, koji je bio mlinar u mjestu.

Jedina hrana bila joj je pričest

Poslije mirnoga djetinjstva, s uspjehom je pohađala školu u mjestu. Kao dje-

vojka posvetila se poslu, molitvi i pomaganju bolesnima, posebice oboljelima od različitih epidemija. Brinula se o djeci dok je služila u obiteljima po susjednim mjestima. Iz toga vremena je i njezina ljubav prema čitanju životopisa svetaca, spisa sv. Alfonza Marije Liguorija, iznad svega izvješća o Muci i Smrti Isusovoj. Kad joj je bilo 13 godina, umro joj je otac. To je za nju bio težak životni trenutak. Malo poslije oboljela je od bolesti s nesigurnom dijagnozom, koja ju je pogodila za duže vrijeme. Sve ove patnje učvršćivale su u njoj sklonost k intenzivnijem duhovnom životu i veću osjećajnost prema bolesnicima općenito. Između 17. i 18. godine, kad se već bila posve posvetila brizi oko bolesnih, oboljela je od "gripe" i tada je započela njezina kalvarija. Od 15. kolovoza 1833. do travnja 1834. bolest je toliko napredovala da je u svibnju 1834. dostigla nekakav neobjašnjiv oblik. Marija Domenica Lazzeri našla se prikovana za krevet, potpuno stigmatizirana, u velikim bolovima. Nije mogla ni spavati, ni jesti, ni piti. Jedina hrana bila joj je sv. pričest, koju je primala mjesečno.

Dar razumijevanja jezika

Bila je istinska živa slika Raspetoga. Od 19. do 33. godine, to jest do smrti, živjela je prikovana za krevet, s probodnim rukama, nogama i bokom. Na glavi su joj bili ubodi od trnja iz kojih je krvarilo. Svakoga petka užasno je trpjela, kao da će umrijeti.

Njezin slučaj privukao je pozornost slavni liječnika, među kojima je bio i primarijus civilne i vojne bolnice u Trentu, dr. Leonardo Cloch. Glas o djevojci iz Capriane brzo se proširio ne samo po Italiji nego i izvan njezinih granica. Čak su dolazili i liječnici iz slavni europskih sveučilišnih klinika, s iskustvom kontakta sa stigmatiziranim osobama. Dolazili su biskupi i nadbiskupi, među kojima i biskup iz Sydneya, Australija. Žučljive su bile novinarske polemike među katoličkim i protestantskim skupinama, a Marija Domenica, „Meneghina“ kako su je zvali sugrađani, trpjela je u svome krevetu boli – strašno ali odgojno iskustvo Kristove Muke – zgrčena i nepomična, s prekrizhenim i probodnim rukama i nogama. I u takvu stanju uspijevala je slušati homilije (propovijedi) na njemačkom jeziku iz crkvice u susjednom mjestu, kao i na talijanskom iz crkve u Capriani. Osim dara razumijevanja jezika

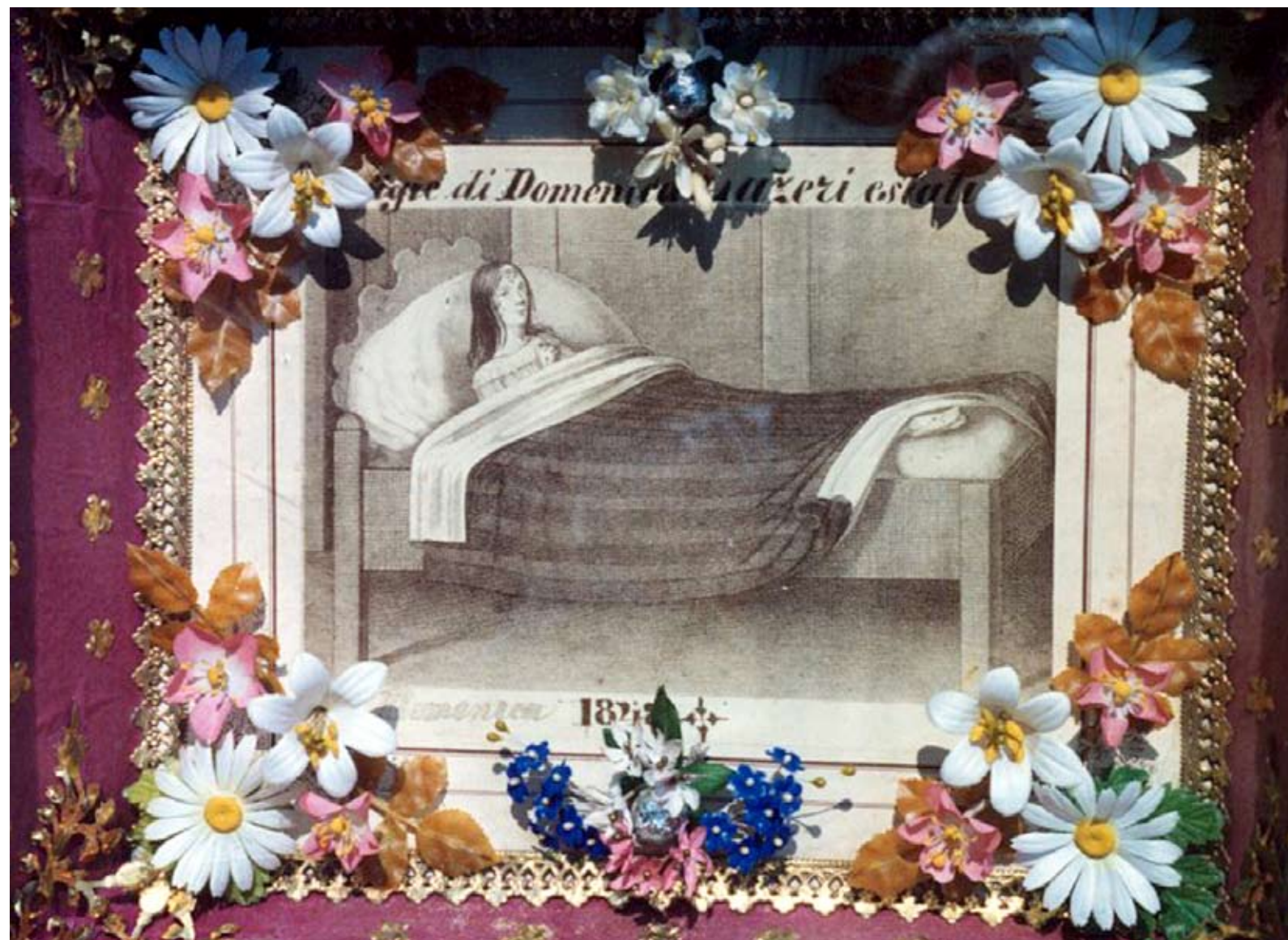
– iako je imala samo osnovnu školu – posjedovala je i dar translokacije, mističnog fenomena koji je spomenut u pismima blaženoga Ivana Nepomičenskog De Tschiderera (+1860), biskupa iz Trenta. Više puta se našla u Caldaru (Bolzano) ili u Cermesu (Bolzano) u molitvi s druge dvije, također stigmatizirane suvremenice.

Prihvaća Isusove rane

Njezini ispovjednici zapisale su da je Gospa pitala Meneghinu: „Hoćeš li prihvatiti krvave Isusove rane?“ a ona je odgovorila: „Ako sam ih dostojna i ako to zaslužujem, neka bude tvoja volja.“ Ovo ponovno doživljavanje Muke Kristove nije odmah shvatila. Strahovala je kad se to dogodilo. Kad su fenomeni pojačani, a liječnici nisu imali odgovor na to, pokrenula se rijeka posjetitelja. Biskup Trenta De Tschiderer, udovoljavajući njezinoj molbi, zabranio je ulazak u kuću Meneghine. Ona više nije mogla podnijeti tolike posjete, posebice stranaca, jer je gubila onu mirnoću kojom je hranila svoj duh u meditaciji i molitvi. I sami biskup izbjegavao je posjete, ali ju je pismeno pratio u njezinoj kalvariji. Nije skrivao poštovanje i divljenje prema njoj, niti je oklijevao braniti je od lažnih i nepotpunih vijesti. Teolog don Divo Borsoni napisao je o njoj: „Bog ju je uzeo. Uzeo ju je da sudjeluje u njegovoj tajni boli i bude znak ljubavi i spasenja.“ To je razumljivo i Marija Domenica, govoreći: „Hoću trpjeti do posljednjeg dana svijeta, ako se sviđa mome Spasitelju. Trpjeti je moje spasenje.“

Samo jedan portret

Umrla je u svojoj kući u Capriani. Uspomena na nju bila je živa čak u Sjedinjenim Američkim Državama. Čašćenje „blažene Meneghine“ nije nikada prestalo, iako je tijekom vremena trpjelo određene promjene. Prvi službeni čin za proglašenje blaženom potječe iz godine 1943., u punom jeku Drugoga svjetskoga rata. Godine 1944., u kolovozu, pogledali su odgovorni i njezin lijes. U travnju 1995. ponovno je otvoren informativni proces u biskupiji Trento, koji je zaključen pozitivno, a od godine 2000. premješten je u odgovarajuću kongregaciju u Vatikanu. Sačuvan je samo jedan njezin portret, kako leži u krevetu s vidljivim ranama na sklopljenim rukama. Osnovano je i udruženje „Prijatelji Meneghine“ u Capriani, u „Casa Modesta“, za širenje njezine spomena i čašćenja.

PRIČA BEZ KRAJA

Miljenko Stojić

Samo onaj tko se nekada usudio napisati priču ili je barem ispričati, zna kako je to teško. Te imaš stvari previše, te ih imaš premalo, nikako da ih bude taman onoliko koliko tebi treba. Podrazumijeva se da ne mislim na one *chick lit* priče ili tome slično. Uopće ne mislim ni na one koje bi nam htjeli prodati pod suvremene. Mislim na one koje imaju početak, razradu i završetak. Klasika! Nešto nije u redu? Miriše sve ovo na konzervativnost ili kako li se već kaže za ovakve stavove. Ma baš me briga! Mene zanima dobra priča.

Moram se sada sjetiti Čake iz jednoga našeg „malog mesta“. Volio društvo, gostionice i te stvari. Ali volio i svašta drugo. Tako mu nije bilo teško skinuti se za sitan novac i takav okolo prošetati, probadati se nekom iglom, dubiti na glavi... Ljudi se smijali, vrtjeli glavom, sažalijevali ga. A Čako je gonio po svome. I, evo, sjetih ga se i ja. Zamjeram samo javnim glasilima što ga nisu bolje pratili. Mogli su od njega napraviti velikog umjetnika. Njegovo djelovanje bila je čista „instalacija“. Spoznajem to dok neki drugi rade iste ili slične stvari, a reflektori su upaljeni da ne bismo, ne daj Bože, nešto propustili. Svanulo je novo vrijeme, pomičemo sve granice.

Što bi s onom mojom pričom? Pa pričam je. Jest odmah razrada, ali zar se ne primjećuje uvod i zaključak? Zapljusnuo nas, dakle, tzv. suvremeno vrijeme, još bolje rečeno, pljuska nas. I svašta se proglašava velikim, novim, dobrodošlim... Čovjek da ne povjeruje, osim ako nije svjestan da i zlo postoji na ovom svijetu. A i ono bi htjelo biti lijepo pa neki proglašuje „ljepotu ružnoga“. Čakani i slični trebali bi nam otvoriti svijest i dokazati da to zaista jest tako. Pa pomiješaju i nečega prirodnog, kao Čakanovo voljenje društva. I sad ti reci da je neki film obična glupost, da neko književno djelo ničemu ne vrijedi, da sve to treba protresti i staviti na zdrave noge! Možeš reći, ali onda prekriži da ćeš napredovati u takvom društvu.

Ma, nemamo se čega bojati. Napredovanje u životu i radu nešto je urođeno čovjeku i ne treba od toga bježati. Jedino se radi o tome komu se priključiti. Svakim danom sve je više onih koji se priključuju Kraljici Mira. Ne mislimo da ih je već malen

broj. Da jest, davno bi ova kugla zemaljska vrisnula zbog neke instalacije. Dečki se, naime, ne šale. Dokopali se novca, položaja i utjecaja, a srce oslobodili od odgovornosti. Kud ćeš opasnijeg spoja! Kraljica Mira zbog toga ima zaista mnogo posla. Ne može ju se zaustaviti ni kad se o tome ne izvješćuje. Svako obraćeno srce novi je njezin poslanik. On ulazi u sve kapilare življenja i tamo, naizgled nevidljivo, mijenja našu povijest. Lako se uvjeriti u to. Osvrnimo se malo oko sebe, zadubimo u svoje misli i prepoznat ćemo onaj poseban govor Kraljice Mira. Kako je lijepo osjetiti da ona svakoga poštuje, raduje mu se, dopušta mu biti svojim!

Do drugoga naizgled paze i oni koji bi ovih dana iz naših sredina uklonili križeve. Kao, društveni prostori su zajednički sviima, pa križ ne smije nikog vrijeđati. Uistinu je tako, križ ne smije nikoga vrijeđati. Samo, hoće li ikoga vrijeđati praznina koja će ostati kad se on ukloni? A mnogo je više onih koji se klanjaju križu, nego onih koje, moguće, vrijeđa. Zar manjina ne bi trebala poštovati većinu? Ili, da se još malo poigramo, ne vrijeđa li hrvatska zastava sve one koji nisu Hrvati u našoj domovini i koji njome prolaze? Ne bi li trebalo i nju skinuti? Budimo ozbiljni, svoje frustracije ne smijemo liječiti na drugima.

Dok je svijeta i vijeka navedeni stavovi mučit će pučane ove kugle zemaljske. Priča je to bez kraja. Na djelu su dobro i zlo. Neprestano se hrvu, a mi ne možemo biti po strani, nego djelatni sudionici. Nije mi, dakle, krivo što pišem jedan ovakav ogled ili priču. Jednostavno, istražujem što se to događa oko nas i kako se može živjeti slobodan. Da, upravo tako, slobodan. Borci protiv križa prate me od malih nogu. Tjerali su me u školi pjevati neke pjesmice koje su mi bile tada bez veze, a sada vidim da su imale i te kakve veze. Pa sam onda živio u takvom društvu gdje nisi smio reći ni tko si ni što si. Određivali su ti što jesi i kako trebaš misliti. Pritom su trubili o slobodi, jednakosti i bratstvu, dodavši još i jedinstvo.

Što sad? Idemo mi dalje. Mnoga su carstva propala, mnogi silnici iščezli, a dobro u čovjeku neprestano je raslo. Ne smije ga se samo zaustaviti i proglasiti da je ta priča ispričana. Može li ovo poslužiti kao zaključak naše današnje priče? Meni se čini da može. Što ima ljepše od dobra, pa i onda kad se za njega treba itekako namučiti?

Poštovani čitatelji i prijatelji, od lipnja 2009. izdanja Informativnog centra "Mir" Međugorje (knjige i nosače zvuka) kao i *Glasnik mira* možete nabaviti u svim knjižarama i na ostalim prodajnim mjestima Teovizije iz Zagreba. Zainteresirani iz Hrvatske i Slovenije sve informacije mogu zatražiti i narudžbe izvršiti na naslov: **TEOVIZIJA D.O.O. ZAGREB, KAPTOL 26.** TELEFON/FAKS: 01 4923964 i 01 4814813. E-MAIL: ruza@teovizija.hr

(Dosadašnjim i budućim pretplatnicima *Glasnik mira* šaljemo izravno iz uredništva!)

Sateliti: Europa, Bliski istok i Afrika – HOT BIRD 6 Sjeverna i Južna Amerika – AMERICOM 4 Australija i Novi Zeland – OPTUS D2

RADIOPOSTAJA "MIR" MEĐUGORJE
Gospin trg 1
88266 Međugorje,
Bosna i Hercegovina

Tel.: +387 36/653-328 uredništvo
+387 36/653-326 glavni tehničar
+387 36/653-310 marketing
Faks: +387 36/651-300

e-mail: marketing@medjugorje.hr
www.medjugorje.hr

PONEDJELJAK I UTORAK

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

SRIJEDA

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
21 - 22 h Euharistijsko klanjanje

ČETVRTAK

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Krunica
- U došašću, u božićnom vremenu i u vremenu kroz godinu: radosna otajstva i otajstva svjetla
- U korizm: otajstva svjetla i žalosna otajstva
- U uskršnom vremenu: otajstva svjetla i slavna otajstva
18 h Sv. Misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h Euharistijsko klanjanje

PETAK

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h Križni put uz Križevac
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h Čašćenje Križa

SUBOTA

7.30 h, 13 h Sv. Misa na hrvatskom
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
21 - 22 h Euharistijsko klanjanje

NEDJELJA I BLAGDANI

8, 11, 18 h Sv. Misa na hrvatskom
Ispovijed Prije podne za vrijeme Mise
Prije podne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti sa svjedocima
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h Krunica na Brdu ukazanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. Misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

foto Dani